І чужому научайтесь, Й свого не цурайтесь... — Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 157. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 4-го ВЕРЕСНЯ 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK WEDNESDAY, SEPTEMBER 4, 1974 No. 157. VOL. LXXXI.

ТИСЯЧІ НАРОДУ, ЗОКРЕМА МОЛОДІ, ВЗЯЛИ УЧАСТЬ В З'ЇЗДАХ Й ІМПРЕЗАХ НА УКРАЇНСЬКИХ ОСЕЛЯХ З КІНЦЕМ МИНУЛОГО ТИЖНЯ. НА СОЮЗІВЦІ ВІДБУЛИСЯ СПОРТОВІ ЗМАГАННЯ Й МИСТЕЦЬКО-РОЗВАГОВІ ІМПРЕЗИ. НА ОСЕЛІ СУМА ВІДБУВСЯ ЮВІЛЕЙНИЙ З'ЇЗД ЦІЄЇ МОЛОДЕЧОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ. НА ОСЕЛІ ОЛЬЖИЧА В ЛІГАЙТОНІ ВІДБУВСЯ З'ЇЗД ОДВУ.

ВАЛЕНТИН МОРОЗ ПРОДОВЖУЄ ГОЛОДІВКУ; В'ЯЗНІ МОРДОВСЬКИХ ТАБОРІВ ТАВРУЮТЬ СОВЄТСЬКЕ БЕЗПРАВ'Я. ДЖІЛАС ЗАПОВІДАЄ РОЗВАЛ СССР, НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ.

„НЕМА ТО ЯК НА СОЮЗІВЦІ" З КІНЦЕМ МИНУЛОГО ТИЖНЯ

Союзівка, Кергонксон. — Цю оселю Українського Народного Союзу в Кетскильських горах часто називають „шматком України на американській землі". Кінець минулого тижня та всі імпрези, які в цьому часі тут відбувалися, вповні виправдує цю назву. Згідно з інформаціями управління, в цьому часі побувало на цій оселі понад 5,000 осіб, при чому головну частину гостей становила молодь. Вповні виправдалися з кінцем минулого тижня й інші характеристики цієї оселі, як: „Усі дороги ведуть на Союзівку" та „Нема то як на Союзівці". Кожного дня, зокрема перед вечірніми імпрезами, довгі колони автомобілів, багато з яких мали синьо-жовті наліпки з англомовним написом „Україна", очікували на свою чергу при в'їзді на оселю й опісля заповнили кожне призначене для постою авт місце. Впродовж дня відбувалися тенісові і спортові змагання, якнм приглядалися сотні осіб, а вечорами призначені на імпрези залі і площі не могли помістити всіх зацікавлених. Подані дальше короткі огляди спортових змагань та мистецьких і розвагових імпрез тільки загально характеризують активність на цьому „шматку України на американській землі" з кінцем минулого тижня.

КРАЙОВІ ПЕРШЕНСТВА В ТЕНІСІ, ПЛАВАННІ ВІДБУЛИСЯ НА СОЮЗІВЦІ ПРИ ВЕЛИКІЙ УЧАСТІ ЗМАГУНІВ І ГЛЯДАЧІВ

Союзівка, Кергонксон, Н. Й. — „Похід молоді", який маркантно позначав минулорічні тенісові першенства Української Спортової Централі Америки і Канади (УСЦАК), продовжувався і цього року в 19-их з черги змаганнях за індивідуальні примати в 11-ох групах, що відбувалися на цій оселі УНСоюзу під час довгого вікенду з нагоди Свята Праці при традиційно масовій участі змагунів і глядачів, які заповнили майже кожну закутину Союзівки, помимо химерної погоди. Змагання, які вже 19-ий рік підряд улаштовує Карпатський Лещетарський Клюб (КЛК) з рамени УСЦАК та за нагороди УНСоюзу, „Свободи", „Українського Тижневика" то Союзівки були присвячені 50-літтю С. Т. „Чорноморська Січ" Нюарк, найстаршому українському спортовому товариству на терені Америки. Цю „золоту річницю" відмічено під час усіх церемоній, зв'язаних з тенісовими і плавацькими змаганнями, а чи не найбільшим успіхом цього товариства було здобуття дружинового чемпіонату в плаванні четвертий рік підряд.

Тенісовий турнір

Чикаґо відоме як „місто вітрів", можна сьогодні назвати цитаделею українського тенісу. Сім з усіх 11-ох чемпіонів приніс на Союзівку добрий вітер з Чикаґо: Юрій Глова (УАСТ „Леви") повторив свій минулорічний примат в групі чоловіків, не програвши ані одного сета в чотирьох змаганнях та перемагаючи у фіналі п'ятикратного першуна Івана Дурбака (КЛК) 6:3, 6:3; д-р Володимир Соколовський (Український Тенісовий Клюб) вийшов переможцем в групі старших сеньйорів (55 років і вище); Аннетка Харук (УТК), в групі жінок, та її молодший брат Юрій Харук (УТК), в групі юнаків (14 років і нижче) повторили свої минулорічні перемоги; а родина Копачів — батько Василь в групі сеньйорів (45 р. і і вище) і його два сини, Михайло (юнаки 18 р. і нижче) та Богдан (16 р. і нижче), вперше в історії

(Закінчення на стор. 3-ій)

Андрій Добрянський і Рафаїл Венке та ревія молодих на Союзівці

Союзівка, Кергонксон. — Минулої суботи, 31-го серпня, і в неділю 1-го вересня о год. 8.30 увечорі, тут у павільйоні „Веселки", з нагоди Дня Праці, при багатолюдному з'їзді гостей, відбулися дві різноманітні, культурно-мистецькі імпрези. У суботнішню програму входили: гостинні виступи соліста Метрополітальної опери, бас-баритона Андрія Добрянського, скрипаля Рафаїла Венке при супроводі фортепіяну піяніста Томи Гринькова і виступ гумориста Володимира Гентіша. Поміж першою і другою частиною програми конферансьє Аня Дидик запросила із залі на сцену студентів, які взяли участь в голодівці у Вашинґтоні, в підтримку голодуючого Валентина Мороза. Щоб відзначити відданість студентів українській справі, головний предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір, запросив їх як гостей УНСоюзу на Союзівку. Аня Дидик по черзі представила студентів: Адріяну Мушинську, Лісу Ясевич, Ореста Петренка, Андрія Міхняка, і Бориса Антоновича. Були тут також члени Комітету в обороні Валентина Мороза: Андрій та Люба Чорнодольські, Євген Іванців і Юрко Карпінський. Приявні на залі привітали їх бурхливими оплесками.

Сама культурно-мистецька програма складалася з двох частин. У першій — Андрій Добрянський виконав дві пісні до музики В. Заремби і слів Т. Шевченка, а Рафаїл Венке відіграв на скрипці дві композиції Врамса і Грудіна. У другій частині Андрій Добрянський проспівав пісні до музики К. Стеценка, слів Беранже й до муз. К. Стеценка, слів Т. Шевченка. Рафаїл Венке відіграв дві композиції Врамса і Венявського. Спонтанні оплески спонукали двох виконавців

(Закінчення на стор. 5-ій)

12.000 ОСІБ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ В ЮВІЛЕЙНОМУ ВСЕАМЕРИКАНСЬКОМУ ЗДВИЗІ СУМА; 2.500 УНІФОРМОВАНИХ СУМІВЦІВ МАНІФЕСТУВАЛИ У СВЯТОЧНІЙ ЧАСТИНІ ЗДВИГУ

Елленвіл (В. Л-ць). — Ювілейний Всеамериканський Маніфестаційний Здвиг Спілки Української Молоді Америки, що проходив в днях 30 і 31-го серпня та 1-го вересня ц. р. під кличем „Справедливість і волю Україні" на Оселі СУМА в Елленвілі був імпозантною імпрезою, в якій взяло участь понад 12.000 осіб, що виповнили всі закутки просторої Оселі та сусідні посілості, як також подивугідне число (біля 2.500) уніформованої сумівської молоді з 29-х Осередків СУМА і велика сумівська оркестра Осередків ім. Павлушкова і ім. Дмитра Вітовського з Чикаґо та Палатайну під диригентурою Павла Крутяка.

Ювілейний Здвиг формально відкрив в суботу о год. 12:30 на площі перед пам'ятником Героям при великій участі народу комендант Здвигу Мирослав Шміґель, вітаючи сумівську молодь, головно з віддалених Осередків, як Чикаґо, Клівленд, Детройт, Рочестер і других місцевостей, звертаючи при цьому увагу, що Здвиг не тільки відмічує ювілейну дату 25-річчя з дня постання Спілки в Америці, але також 30-ту річницю УГВР, 50-річчя з дня смерти Миколи Міхновського і 500 жінок - героїнь Кінґіру. У відкритті Здвигу взяли участь голова Головної Управи СУМА мгр Євген Гановський, багато членів Головної Управи і 29 членів Команди Здвигу. Після проведення звичного церемоніялу обозним і заступником команданта Ярославом Петриком, піднесення прапорів, відіграграння обидвох гимнів оркестрою, відчитання денного наказу писарем команди Анною Лавро, мгр Євген Гановський привітав сумівську молодь і гостей, вказуючи на значення тих дат, які Здвиг відмічує. На закінчення відкриття сумівці, а з ними тисячі глядачів, які приглядалися відкриттю, відспівали молитву „Боже Великий...".

Пообідню пору до години 6-ї вечора молодь виповнила спортом, а старші, хто чим: одні захоплювались виставленими для продажу мистецькими речами (різьбою, вишивкою, керамікою, платівками), і ін., другі оглядали влаштовану пані Ванчицькою мистецьку виставку образів з власної галерії і захоплювались мистецтвом Б. Божемського, Л. Гу-

(Закінчення на стор. 5-ій)

Відбудеться XIV Світовий Конґрес ТУСМ

Чикаґо. — Світова управа Товариства Української Студіюючої Молоді ім. Міхновського повідомила, що в днях 13 - 15 вересня тут відбудеться XIV Світовий конґрес ТУСМ. Конґрес пічне працювати в п'ятницю вечором 13 вересня і продовжуватиме свої наради в суботу і неділю. В програмі — звідомлення з діяльности, праця комісій, вибір нових керівних органів та товариська зустріч. В суботу 14 вересня після полудня відбудеться панель на тему: „Рух спротиву в Україні", до якого запрошені як панелісти професор І. Вовчук, ред. О. Зінкевич, д-р М. Прокоп та д-р М. Сосновський.

Конґрес відбудеться у залі Українського Народного Союзу, а панель і товариський вечір в залі Дому СУМА. Підготовкою Конґресу займається Осередок діяльности ТУСМ в Чикаґо. Теперішню Світову управу ТУСМ очолює Богдан Футала.

У Луївілл, Кентакі, відбудеться український „Спадщинний вікенд"

Луївілл, Кентакі. — Протягом 1974-го року в цьому середньо - західньому місті відбуваються так звані „Спадщинні вікенди", які мають на меті познайомити мешканців Луївіллу та околиці з культурою, звичаями, традиціями цих етнічних груп, які тут поселилися. Вже відбулися „Спадщинні вікенди" ірляндців, німців, греків, французів, негрів, італійців, а 7-го та 8-го вересня відбудеться „Український Спадщинний вікенд". Хоча в Луївіллі живе тільки коло 150 українців, згуртованих при двох українських церквах, то на цей „вікенд" заплянована дуже різноманітну програму. На площі, яка прилягає до нового імпозантного будинку „Міес ван дер Роге", будуть розміщені кіоски, в яких мешканці Луївіллу та околиці зможуть оглядати українські вишивки, великодні писанки, зразки українських різьб, народні строї й інші мистецькі експонати, а також запізнатися з українською кухнею, бо наше жіноцтво угощатиме їх борщем, вареииками, голубцями, нашим печивом тощо.

На цей „Спадщинний вікенд" заплянована також виступи кількох мистецьких колективів із Чикаґо, Іллиной. Відвідувачі матимуть нагоду почути гру бандуристів, побачити українські народні танці та познайомитися з українськими піснями. Танцювальні та вокальні мистецькі ансамблі з Чикаґо виступатимуть в суботу та неділю, від 1-ої години до 4-ої та від 5-ої години до 9-ої та вчитимуть охочих „тубільців" наших танців і пісень.

Попередні етнічні „Спадщинні вікенди" в Луївіллі притягали коло 40,000 відвідувачів і правдоподібно такої кількости людей можна сподіватися також під час „Українського вікенду". Ці „Спадщинні вікенди" мають бути прототипами для імпрез, якими в 1976-му році мешканці Кентакі відзначатимуть 200-річчя Незалежности Америки.

ОДВУ ВІДБУЛА СВІЙ 32-ИЙ З'ЇЗД; НОВООБРАНУ ЦЕНТРАЛЬНУ УПРАВУ ОЧОЛИВ ПРОФ. Д-Р БОГДАН ГНАТЮК

Лігайтон, Пенсилванія (мс). - Дводенні наради однієї з найстарших громадсько-політичних організацій в ЗСА — Організації Державного Відродження України (ОДВУ), яка відбула свій 32-ий крайовий з'їзд, Українського Золотого Хреста (УЗХ) і Українського Визвольного Фонду (УВФ), у частю близько двісті учасників, закінчились обранням нової Центральної управи ОДВУ на час найближчих двох років, схваленням змін статуту, політичних та організаційних резолюцій. В рямках нарад братніх організацій Українського Націоналістичного Руху в ЗСА відбулося також відзначення 50-річчя з часу смерти у польській тюрмі члена Української Військової Організації Ольги Левицької - Басараб та конференція Українського Золотого Хреста з симпозіюм на тему: „Слідами Ольги Басараб". Свої звичайні збори відбув також Український Визвольний Фонд.

32-ий З'зд ОДВУ

Наради 32-го з'їзду ОДВУ почалися в суботу 31 серпня о год. 11 перед полуднем на Оселі ім. Олега Ольжича. Після відкриття і вступного слова голови дотеперішньої Центральної управи д-ра Дениса Квітковського та молитви, яку провів о. Євген Новицький, було обрано президію з'їзду в складі: Степан Куропась, П. Дорожинський, М. Михалевич та В. Камінський, комісії — Мандатно-верифікаційну (М. Мушинський — голова) і Номінаційну (о. Є. Новацький — голова) та схвалено порядок праці з'їзду. На закінчення вступних формальностей з'їзд обрав почесними членами своєї президії представника Проводу Українських Націоналістів, заступника голови ПУН д-ра Зиновія Книша, почесного голову ОДВУ Володимира Різника та голову Українського Визвольного Фонду, д-ра Володимира Михайлова.

Головну частину першого дня нарад виповнили звідомлення уступаючої управи, Контрольної комісії та Організаційного трибуналу, а відтак дискусія над цими звітами. Звіти зачав уступаючий голова д-р Д. Квітковський, який широко накреслив діяльність управи за час минулих двох років 1972-74. З його звідомлення присутні довідались про зв'язки управи з відділами з допомогою організаційних поїздок членів управи та з допомогою „Бюлетеню ОДВУ", видаваного організаційною референтурою для внутрішнього користування. Д. Квітковський у своєму звіті багато уваги відвів справі публікації організаційного видання „Самостійна Україна", а також зовнішній діяльності по лінії оборони прав українського народу. Діяльність уступаючої управи припадала на час, говорив він, коли „ми ... затіснювали наші духові зв'язки з Україною. Це був час, коли політичне рам'я УНРуху — ОУН — публікувала т.зв. захалявну літературу з України й показала нашій земіґрантщеній спільноті поза межами України те друге, правдиве, українське обличчя України... Рік 1972 був одним з років масових арештів в Україні провідної української верстви ... цей факт накладав на нас нові обов'язки". Свою роботу ОДВУ вело в загальній системі Ідеологічно-Споріднених Націоналістичних Організацій (ІСНО), співпрацюючи на терені ЗСА в рямках УККА, а в засягу української діяспори в рямках СКВУ. Закінчуючи свій звіт, Д. Квітковський сказав, що „за останні два роки ми чуда не зробили... ми навіть не зробили всього того, що плянували зробити". Причина

(Закінчення на стор. 4-ій)

ПРЕЗИДЕНТ ФОРД ПІДПИСАВ ПЕНСІЙНИЙ ЗАКОН

Вашинґтон. — У понеділок, 2-го вересня, тобто в день Свята Праці, президент Джералд Форд підписав закон, який встановляє федеральні стандарти для приватних пенсійних програм і має на меті ґарантувати, щоб коло 30 мільйонів робітників, забезпечених такими програмами, одержали належні їм пенсії, або належні їм частини їхніх пенсій, навіть якщо б робітник змінив працю, був звільнений, або фірма для якої він працював закрилася, чи пенсійна програма була зліквідована. В минулому часто траплялося, що після довгих років праці робітник не одержував жадної пенсії, коли фірма закрилася, або з різних інших причин. Підписуючи цей закон, схвалений минулого місяця великою більшістю голосів в обох Палатах Конґресу, президент Форд заявив, що цьогорічне Свято Праці є справді історичним, бо пенсійний закон надає робітникам більше прав і привілеїв ніж правдоподібно будь-який інший закон в цілій історії країни. Звертаючися до приблизно 200 представників робітничих спілок й індустрії та до ряду присутніх законодавців, Президент сказав, що від тепер робітник не буде журитися чи одержить пенсію, бо його права на цю пенсію ґарантовані федеральним урядом.

Закон вимагає, щоб всі працівники, які мають 25 років або більше, були охоплені пенсійними програмами. Приватні пенсійні програми можуть вибрати один з 3-ох можливих плянів, які ґарантують робітникам належні їм пенсії, або частини пенсій: 1) Після 5-ох років праці робітникові ґарантується 25% належної йому пенсії, а після 15-ох років праці він має право на 100 відсотків належної пенсії. 2) Після 10-ох років праці робітник має право на 100 відсотків належної йому пенсії. 3) Якщо вік робітника плюс роки служби дорівнюють числі 45, то він має право на 50 відсотків належної пенсії, а 5 років пізніше на 100 відсотків належної йому пенсії.

ВАЛЕНТИН МОРОЗ ДАЛЬШЕ ГОЛОДУЄ

Москва. — Агенство Ройтер повідомило 29-го серпня, що Валентин Мороз продовжує голодівку у Владимірській тюрмі. Інформацію про це передала закордонним кореспондентам в СССР дружина Валентина Мороза — Раїса, заявляючи, що за її інформаціями її чоловік продовжує голодівку на підтримання своїх вимог про переведення його з Владимірської тюрми до табору. Раїса Мороз, як інформує Ройтер, розповіла кореспондентам, що на початку цього тижня вона їздила до Владимірської тюрми з метою одержати побачення із своїм чоловіком і довідатися про стан його здоров'я. Побачення їй відмовлено.

Раїса Мороз далі заявила, що вона знає, що її чоловік продовжує відмовлятися добровільно приймати харчі і наполягає на переведенні його до табору. За її словами, вона вже два місяці не одержувала від чоловіка листів, хоч йому дозволено писати раз у місяць. Вона також заявила про свій намір скерувати листа до президента ПЕНКлюбу Причету з проханням поробити заходи перед совєтськими органами в справі звільнення Мороза.

Радіо „Свобода" передало цю заяву Раїси Мороз в Україну 30 і 31 серпня з додатковими інформаціями про справу Валентина Мороза і причину його голодівки.

В'ЯЗНІ МОРДОВСЬКИХ ТАБОРІВ ЗВЕРТАЮТЬСЯ ДО КОМІТЕТУ ПРАВ ЛЮДИНИ, НА РУКИ АКАДЕМІКА САХАРОВА, В ОБОРОНІ СВОЇХ ПРАВ

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Разом із „Щоденником" голодового страйку у пермському таборі ВС 389/35 продістався на Захід Лист групи в'язнів з мордовського табору ЖХ 385/19 до Комітету людських прав в Москві, на руки академіка А. Сахарова, що його підписав український політв'язень Євген Попадюк, засуджений 1973 року Львівським обласним судом на 7 років ув'язнення; разом з іншими в'язнями: К. А. Любарським, А. М. Гольдфредом, С. А. Бабичем, Б. П. Озерніковим і Б. Пенсоном. У Листі в'язні детально розповідають про жахливі умовини ув'язнення і примусової праці та недостатнього харчування у таборах, які є злочинним нарушенням „договорів про права людини", що їх „якраз ратифікував СРСР".

Автори Листа стверджують, що вони „обмежуються лише до того, що відноситься до режиму ув'язнення в таборах" та підкреслюють, що „совєтське законодавство не проводить будь-якого розрізнення між кримінальними і політичними в'язнями". Вони кажуть, що умови суворого режиму в таборах тільки теоретично визначаються Виправно-трудовим кодексом, а практично їх визначають „інструкції, що їх видає МВС (Міністерство внутрішніх справ), як напр., т. зв. Приказ н. 20 з 14 квітня 1974 р., об'явлений лише частинно, як і ряд інших «закритих інструкцій»." „Ці інструкції доповняють закон, напр., встановляють додаткові обмеження харчових продуктів для ув'язнених, і противорічать законові, так само, як напр., заборона читати в т. зв. штрафних ізоляторах (ШІЗО), — та встановляють пляхи для порушення закону ..." в користь таборової адміністрації.

В дальшому говориться про те, що поскільки згідно з кодексом „особи, суджені за особливо небезпечні державні злочини можуть бути ув'язнені і на території іншої республіки, незалежно від місця їхнього засуду, то практично для політв'язня це означає ув'язнення на території РСФСР (Мордовська АССР і Пермська область). Для політв'язнів з Прибалтики, чи України таке ув'язнення означає депортацію. Вони попадають в розпорядження адміністрації, яка

(Закінчення на стор. 5-ій)

МІЛОВАН ДЖІЛАС ЗАПОВІДАЄ УНЕЗАЛЕЖНЕННЯ УКРАЇНИ І РОЗВАЛ СССР

Ню Йорк. — Журнал „Сатердей Рев'ю Ворлд" з 24-го серпня опублікував цикль статтей під загальним заголовком „Атлас світу на 2024 рік". Одним з авторів є відомий юґославський дисидент і колишній провідний комуністичний лідер та співтворець комуністичної Юґославії, Мілован Джілас. У своїй статті він подає свої передбачування на тему політичних змін у світі, а зокрема в Европі і Азії. Вказуючи на неминучу перемогу національної ідеї в цілому світі, Джілас пише, що „для всього світу як цілости, найвидатнішою зміною на протязі найближчих 50 років буде розпад совєтської імперії. Вже тепер можна розпізнати численні знаки цього. Всі імперії за винятком совєтської — впали; історія закпила собі з Леніна, імперіялізм, замість стати найбільш розвиненою формою капіталізму, є найбільш розвиненою формою совєтизму! Ідеологія, тобто тоталітаризм, яка держить вкупі совєтську імперію, якраз тепер розкладається. Між російським народом пробудилося національне усвідомлення і туга за свободою. Совєтський бюрократизм здушує модернізацію. Але критичними чинниками будуть внутрішні ферменти і натиск з боку Китаю, і у зв'язку з цим ми не можемо виключати ані війни між Китаєм і СССР, ні повстань у Східній Европі. Китай захопить Зовнішню Монголію і окупує території на схід від Байкальського озера і річки Лени. Території на схід від Каспійського моря (Туркестан, Узбекістан, Киргизистан і Таджикістан) відокремляться в окремі національні держави під китайським впливом. Балтійські держави і Україна

(Закінчення на стор. 5-ій)

СВОБОДА SVOBODA
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Виклик злочинній владі

Вістку про голодівку Валентина Мороза у Владимірській тюрмі, яка облетіла увесь світ і дала поштовх голодовим демонстраціям української молоді за кордонами України у західніх державах, доповнює щойно одержана черговa інформація з совєтських концтаборів в Пермському районі, де ще в травні цього року відбулась одномісячна голодівка кількох десятків політичних в'язнів — українців, росіян, татар, естонців, лотишів, жидів, вірменів.

У західній світ продістався особливого роду „щоденник" з Пермського концентраційного табору, де відбулася голодівка, яка почалася 12 травня в обороні українського в'язня, колишнього наукового співробітника Інституту Філософії Академії наук УССР Євгена Пронюка. Проголошуючи голодівку, в'язні заплянували в цей спосіб запротестувати проти поліційних жорстокостей і зловживання у концтаборах і довести їх до відома громадськости в СССР і світі.

Голодівка у Пермському концтаборі була пов'язана з трагічними подіями, бо один з українських в'язнів — Силка — помер з виснаження, а в'язень Опанасенко, засуджений на 25 років ув'язнення, якому ще залишилося три роки до кінця присуду, поповнив самогубство, оставляючи записку, сповнену трагізму і розпуки: „Нема більше сил терпіти, будьте прокляті гади!" Обидва вони, Силка і Опанасенко, впали жертвами нелюдської совєтської поліційно-тоталітарної системи, не вагаючись перед своєю смертю кинути виклик цій системі і її представникам.

Ці події, як і увесь „щоденник", у якому зареєстровано день за днем події у концтаборі, є важким обвинуваченням совєтської системи, совєтської поліційної машини — КҐБ, а перш усього керівного і найважливішого чинника в СССР — Комуністичної партії Совєтського Союзу, її Центрального комітету на чолі з Політбюром і всіх тих її членів, які за совість служать цій народовбивчій системі і її зберігають.

Для вільного світу події з Пермського совєтського концтабору ВС 389 - 35 повинні бути дуже грізною осторогою, зокрема в час, коли на „мирному співіснуванні" і „економічному співробітництву" з СССР вільний ще Західній світ плянує будувати щасливе і безпечне майбутнє своє і усього світу.

Нема переводу

Ні, козацькому роду нема переводу! Якщо в цьому відношенні міг мати хто будь-який сумнів, міг його позбутись, побуваючи на наших оселях з кінцем минулого довгого кінця тижня з нагоди Свята Праці. Прямо вірити не хотілося. Тисячі і тисячі перейшли, мабуть, тільки через дві наші оселі в Кетскільських горах, Союзівку і Оселю СУМА, при чому пересічний вік усіх тих, які там побували, навряд чи переступив би яких 25 років, бо поруч деякої кількости старших, оселі майже дослівно роїлись від молоді.

Але, справа не тільки в кількості. Цього року вже майже не зустрічалося таких модних ще кілька років тому обдертих патлачів. Навпаки, під час імпрез і забав око милувалося елеґантними молодими людьми, дівчата, і навіть підлітки, часто в довгих вечірніх сукнях, хлопці в краватках, усе чисте, пристійне. Це саме можна б сказати і щодо поведінки — жадних також „модних" ще недавно „сцен", натомість ввічливі зустрічі і привітання. А під час дня сотні цієї молоді змагались в різних родах спорту — тенісі, плаванні, відбиванці, копаному м'ячі.

І ще на одно хотілося б звернути увагу: поінформованість цієї молоді в наших справах. Учасники недавньої голодової демонстрації у Вашинґтоні в обороні Валентина Мороза були в цьому часі гостями УНСоюзу на Союзівці і там влаштували собі кіоск із інформаційними матеріялами про ту демонстрацію та про її розголос. Можна було годинами стояти біля того кіоску і розпитувати молодих людей, чи вони знають в чому справа і більшість з них абсолютно були поінформовані.

Для заокруглення образу ще можна б згадати і про зовнішні вияви українства. На Союзівці, як і на Оселі СУМА були сотні і сотні автомобілів із реєстраційними табличками багатьох стейтів і провінцій Канади. Інтересно, що багато з цих автомобілів мали синьо-жовту наліпку із англомовним написом „Украіна". Душа радувалася, як на шляхах доїзду до цих осель зустрічалося так багато авт з цими власними наліпками.

Ні, козацькому роду таки справді нема переводу!

Я. Гайвас

ВІД ДОСТАТКУ ДО НЕСТАЧ

II

Для вилікування недуги конче треба пізнати її джерела й причини. Так само для подолання господарської скрути, яка має всі можливості перерости у велику кризу, треба пізнати її причини, ґрунт і умови, на яких вона виникла, і які опісля сприяють її поглибленню й поширенню.

Хоч не всі американські експерти радо говорять про це, але одною з перших, або таки першою причиною сучасного невідрадного господарського стану є дві війни, які ЗСА власними силами й засобами намагалися довести до переможного кінця: війна в Кореї й війна в В'єтнамі. Коли в Першій світовій війни, а ще більше з другої, ЗСА вийшли повним переможцем зі зміцненою і розбудованою господарсько технічною базою, з піднесеним високо моральним і політичним престижем, то зовсім інакше вийшло з тими двома війнами, особливо з останньою війною у В'єтнамі. Цим разом ЗСА не вдалося уникнути „залізного" закону: у довгих війнах народи убожіють, а держави підупадають.

Ці дві війни поглинули величезні кошти, особливо війна у В'єтнамі. Вона коштувала Америці більше двохсот більярдів долярів, які не принесли ніяких матеріяльних користей, не дали ніяких продуктів, не збільшили зовнішнього ринку збуту, не поширили сирівцевої бази. Наслідком війни постали щілини, якими постійно безпродуктивно витікають американські засоби. Сотні мільярдів долярів, які вийшли з-під друкарського пресу, не збільшили зросту продукованих дібр навіть приблизно на цю суму, лише збільшили грошовий оборот і є вони далі або в країні, або на зовні на грошовому ринку. Не репрезентуючи відповідного зросту дібр, вони тим самим штовхають ціни існуючих вгору. Та не тільки цим порушено господарство країни. Американська велика промисловість війнами була наставлена на воєнну продукцію, вона не прикладала, бо не могла, відповідної уваги до тривалих мирних господарських ринків, вона не опановувала їх своїми продуктами й не організувала своїми продавцями, бо їй цього не треба було, хіба тільки у якійсь мірі. Навпаки, їй треба було роздавати виробничі контракти чужим фірмам і заводам, та фінансувати їх. Таким чином за американські кошти великою мірою зростали японські, німецькі та інші промислові комплекси.

Черговою причиною були перерости т.зв. консюмеризму. Запаморочені безмежними джерелами й можливостями, індустріяльні керівники, а з ними керівні кола державного апарату і суспільства, бачили перед американською господаркою тільки одну можливість: безнастанний, всесторонній бурхливий, властиво неконтрольований зріст. Для того треба було постійно побуджувати й викликувати суспільне споживання. Оргія консумеризму втискалася в пресу, в радіо, телевізію, вона невідступно слідувала за людиною вдома, на вулиці, при праці. Так званий „шапінґ" став невід'ємною частиною щоденного американського ритуалу. В останній своїй більшій промові перед уступленням, яка, властне, була на господарські теми, колишній президент Ніксон ось як висловився у цій справі: „Політика спинити інфляцію — це політика припинити зріст попиту відповідно до росту продажу... Увага мусить бути сконцентрована на припинення зросту попиту... Обниження персональних споживчих видатків тільки на півтора відсотка зробить ... різницю в боротьбі проти інфляції ..." Хоч деякі економічні експерти, а особливо ті, які репрезентують приватні спілки, зразу виступили проти тих тверджень, та не зважаючи на те, а може власне саме тому, у них є велика частина правди.

Не менше неґативними для господарства взагалі, а на розвиток інфляції зокрема були непропорційні підвишки зарплатень у різних ділянках промислу. Ясно, що працівник мусить брати участь у зисках. Ясно, що зі загальним ростом економіки мусить рости рівень його матеріяльного побуту, бо ж кінець - кінцем для цього й наставлена ціла економічна діяльність; але так само ясно, що зріст платень мусить теж бути рівноважений відповідним зростом продуктивности. Коли цього немає — хитається рівновага і, не зважаючи навіть на високі підвишки, працюючий і взагалі масовий споживач тратить. Власне з цим маємо до діла сьогодні. Не можна в цьому винуватити самі тільки профспілки, які постійно вимагали підвишки, але не менше винні підприємці і великі фірми, які „для святого спокою", короткозоро згоджувалися на неоправдані підвишки, перекидаючи кошти, очевидно, на споживача. Таким чином працюючий з одного боку діставав підвишку, а з другого багато більше мусів платити за товари споживання. Наслідки бачимо на кожному кроці. Для прикладу можна навести хоча б американське судобудівництво. Колись наймогутніше в світі, воно сьогодні зруйноване й животіє на державних субвенціях. Коли корабельні доки Японії, Німеччини, Франції пухнуть від замовлень, коли в різних країнах поспішно розбудовують нові, американські замикають. Колись могутній американський морський транспорт, що особливо в Америці має майже необмежені можливості, сьогодні без допомоги держави і субсидій з податків, та відповідних політично-економічних заходів не міг би існувати. Щоб утримати його при житті американський уряд послуговується такими примусовими мірами, як вимоги в торговельних договорах перевозити якусь частину проданого чи купленого вантажу американськими суднами, бо інакше американський транспорт своїми коштами вбиває себе. На внутрішньому ринку подібно є з будівельним промислом. Його фантастичні кошти великою мірою збільшують теперішній застій.

В цьому самому напрямі діяли постійні величезні дефіцити державного бюджету. Самі по собі такі дефіцити можуть відогравати здорову і господарсько умотивовану ролю. Але коли вони вихопляться з-під контролі, витворюється невигідна, а в слід за тим небезпечна ситуація. Це саме з емісійною політикою федеральної резервної системи. Джан Кейнерд Кейнз у своїй фундаментальній праці, яка стала зворотним пунктом в новочасній економіці („Загальна теорія позичок, відсотків і грошей", 1936 р.), виявив, до якої міри монетарна політика може впливати на пожвавлення господарського життя і як нею треба керувати, в міру і без надуживань. Коли державний борг зростає постійно зашвидко, коли державне заборгування рівнобіжно з приватним губиться в астрономічних цифрах, тоді це мусить скінчитися крахом. Джерельні вичерпні студії американської емісійної політики виказали, що здоровий зріст економіки цієї країни вміщається в межах 2 - 6 відсотків річного зросту грошового обороту. Нижче починається господарський застій, вище — прискорена інфляція. Тим часом уже роками емісія нового гроша й зріст грошового обороту були вищі 6 відсотків, а в деяких роках сягали майже 9 відсотків! Дальші досліди виявили, що цей неприродний зріст був умотивований... політичними міркуваннями найвищих державних чинників. Були це потужні застрики, які мали створювати тимчасові господарські користі, а за які невідхильно прийдеться, або вже прийшлося, платити пізніше.

Не можна не згадати, що такі самі некорисні наслідки мала неправильна загальна господарська політика державних урядів. Наприклад, колишній президент Джансон у розгарі В'єтнамської війни підтримував леґенду „могутнього суспільства" (ґрейт сосаєті), не дбаючи, з яких джерел прийдуть кошти на це. І тим разом виявилося, що водночас бути наставленим на „гармати і масло" не так легко. Не менше підривний і шкідливий під господарським оглядом мала т. звана нова господарська політика президента Ніксона: раптове заведення контролі заробітків і цін (1971 року), а опісля таке саме нагле їхнє знесення. Зле переведена контроля стала додатковим поштовхом до приспішеної інфляції і до інших господарських забурень.

Оце тільки деякі з перших причин господарської скрути. В загальному їх більше та названі тут найосновніші. Очевидно, що такі явища, як нагла фантастична підвишка на ціни засобів енергії, в першу чергу нафтової ропи, а затим далі зростаючі ціни сировини, а також розхитання господарки в різних інших країнах заходу й у Японії, впливають і ще далі впливатимуть розрушуючо на американське господарське життя.

Ольга Корчагін

УКРАЇНСЬКА МОЛОДЬ В БРАЗИЛІЇ

В загальному, мало чуємо про бразилійську студентську молодь, вона непоказна на інтернаціональній арені. Бразилійські студенти незорганізовані, їхні з'їзди нечисленні й молодь не відіграє жадної активної ролі в громадсько-політичному житті своєї країни.

А вже про українську молодь в Бразилії, то навіть не говориться. Нема студентських, чи молодечих організацій, з'їздів, конґресів, немає свого журналу. Є справді Пласт, але об'єднує дуже нечисленну скількість молоді, і то молодших. Більшість молоді розгублена по віддалених місцевостях і не має спромоги зустрічатися та об'єднуватися в організації для добра своєї української громади. Досі зорганізовано лише фолкльорні групи, які вивчають українські танки і виступають наописах.

Українська молодь в Бразилії це переважно третє, або четверте покоління іміґрантів, які приїхали до Бразилії при кінці XIX, або з початком XX століття, бо заманила їх надія дістати велику скількість землі. Окрім густих, диких джунґлів уряд нічого не дав іміґрантам і вони страшенно бідували. Ті, що могли, втікали до інших країн, а ті що залишилися, занепали культурно. Інтеліґенція виїхала, священики приїхали щойно згодом. Багато наших людей пропало для свого народу, винародовилося.

В останніх 10-ти роках Бразилія справді розбудилася, а з нею третє і четверте покоління українських іміґрантів. Щойно тепер українська молодь може вже пробувати сил на рівні з бразилійськими товаришами в науці, в праці, в культурних надбаннях.

У молоді сильне бажання гуртуватися, творити свої організації, доказати країні, що жива в їхніх жилах українська кров. Багато з них не знають української мови і відчувають її брак, шукають за вчителем, хочуть навчитися українських пісень, народних танків, вишивають народні строї, творять українські фолкльорні групи. Цінять себе, хочуть дорівняти пописами іншим націям, що в Бразилії мають своє місце і вироблене ім'я.

Було колись, уряд забороняв поодиноким національним групам плекати свої звичаї і вивчати рідну мову, а тепер цінить і заохочує до цього.

Під оглядом науки, то українська молодь в Бразилії дуже позаду, бо дуже малий відсоток поступає у вищі школи, а це через економічне положення родичів. Батьки важко працювали в хліборобстві, щоб сяк так влаштувати життя дітям і дати їм змогу добиватися бажаної професії. Син чи дочка вже можуть залишити поле та шукати собі інших, кращих можливостей, але мусять собі самі давати раду, заробляючи на прожиток і школу.

І дуже часто молодь іде до міста та за браком професійного вишколення, не може дістати кращої праці, іде на службу, чи до тяжкої роботи на дорогах, чи при транспорті тягарів. Цілоденна праця виснажуюча та відбирає охоту йти до школи вночі. Часто знеохочені великими трудностями, які зустрічають ті діти села у великому місті та без належної підготови до вищих шкіл, а до цього без матеріяльних засобів, знеохочуються та повертаються на село, де продовжують жити примітивним життям убогих хліборобів.

Багато через це тратиться для українського народу, бо тільки ті, що вчаться, стремлять до зорганізування плекання української духовости. Нам треба всіма силами, щоб якнайбільше нашо молоді вчилося, бо тоді будуть мати більше своєї національної гордости.

Стипендії, які дістає молодь з Америки, є сильною заохотою до науки, бо молодь дуже потребує моральної і матеріяльної допомоги і завдяки допомозі добрих людей виховається верства української інтеліґенції в Бразилії.

Я під час моїх студій діставала допомогу, за що я дуже вдячна моїй добрій опікунці з Клівленду, Огайо і на цьому місці складаю її щиру подяку за її добре серце й любов до української молоді.

Пруденто піль, 20 липня 1974

СОВЄТСЬКІ УЧНІ Й АТОМОВІ АТАКИ

(М.Р.) — СССР старається заспокоювати шкільних дітей, що „сильні сховища можуть охоронити від атомової атаки". Генерал - полковник, міністер оборони й голова громадянської оборони Алтунін, як подає „Учительская Газета", критикував тих військових навчальних інструкторів у школах, які — як він зазначив — зображують у чорних красках сучасну зброю масового знищення. Школи повинні вселяти „глибоку віру" в успішність громадянської оборони проти ядерних атак. Навчання про громадянську оборону відбувається в другій, п'ятій і дев'ятій клясах. Інструктори — це звичайно резервові старшини.

Найперше завдання грома-

(Закінчення на стор. 6-ій.)

Людмила Мойсеєва

ТІЛЬКИ „РОСІЙСЬКІ" ПОЛІГЛОТИ?

У „Літературній Україні" з 23-го липня Анатолій Заблоцький у дописі „Поліглотоманія" стверджує сумний факт, що українських перекладачів, які перекладали б чужі твори з оригіналів, в Україні тепер немає. Із незмінною вірнопідданською чолобитнею він звеличує російську мову, бо мовляв, лише завдяки їй нам, українцям, стали доступні перлини творчости інших народів: „Ми глибоко вдячні великій і прекрасній російській мові, яка дає нам неоцінену можливість знайомитися з багатствами науки, культури, літератури ста з лишком народів і народностей... Саме вона, російська, відкрила нам ... сотні імен, що стали гордістю всієї радянської культури". І запевняє він, що всі перекладачі-українці не можуть обійтися без російської мови, щось майже, як без Бога — ні до порога!: „Справді коли погортати сторінки з перекладами, що їх заслужено з такою щедрістю друкують наші періодичні видання, то можна подумати, ніби ми в себе на Україні маємо такий загін перекладачів, що ого-го! А воно ж ... розшифровується просто — „переклав з російського перекладу", — заявляє він. Прочитавши це, приходить на думку: чи не тому цькують в Україні найкращого перекладача Миколу Лукаша, — бо його незрівняний „Фавст" було перекладено з оригіналу — і багатьох-багатьох інших бездоганних перекладачів позбавляють можливости працювати за фахом, звільнюючи з посад, судячи потім за „тунеядство", висилаючи за межі України в „командіровку", і всіляко інакше примушуючи їх замовкнути, щоб „великі і прекрасні російські" перекладачі були без конкуренції? Про це все широко і правдиво задокументовано в самвидавних виданнях з України, а скільки ж ще не відкрито, не виявлено? А наше недавнє сумне минуле: якраз сорок років тому Москва жорстоко розправилась з кількома сотнями наших письменників, серед них і „п'ятірним ґроном нездоланних співців" — неоклясиків, бездоганних перекладачів і дійсних знавців чужих мов, що перекладали з оригіналів так, що „старшому братові" просто зеленіло в очах від заздрости. А скільки ж їх було і поза неоклясиками!

„Загін перекладачів, що ого-го" був би на Україні, якби не російська „опіка", якби не „сотнями в кайданах гнали в Сибір невольників святих", якби не мордували, розпинали і „палили", як писав колись Тарас Шевченко, коли вставали стовпом перед ним страшні, безбожнії діла творців зла, правди гонителів жорстоких — російських окупантів. І самі напрошуються слова іншого поета Богдана Кравцева із вступу до книжки „Обірвані Струни", антології українських поетів, знищених наїздником: „Воістину грізна і небезпечна та нація, що її поетів (і перекладачів, Л. М.) розстрілюють окупанти".

„КИЇВ" У КЕТСКІЛЬСЬКИХ ГОРАХ

Репортаж Леоніда Полтави

1

Америка — країна іміґрантів. У тузі за рідними країнами нові поселенці радо давали назви своїм селам і містечкам, щобули такі милі містечкам, що були такі милі їхнім серцям. Тому в Америці є біля десятка „Берлінів", не менше „Парижів" є навіть „Санкт Петербург", хоча в Росії він давно вже перестав бути „Петербурґом". Туга за прадідною землею підказала давнім українським поселенцям давати українські назви поселенням в Америці, Канаді й багатьох ін. країнах, особливо в Південній Америці. Автор бачив давній конверт з Канади, з прибитою поштовою печаткою: „Селище Петлюра".

У Кетскільських горах у стейті Ню Йорк є по-сусідству аж два „Києви". Один — це прегарна затишна вілла на „Союзівці", а другий — це Оселя Об'єднання Демократичної Української Молоді, ОДУМ-у, поблизу містечка Акрон. Про цю оселю названу „Києвом" тут мова.

По 10 і 20 долярів, і по 1 000 й по 2 000 долярів складалися повоєнні вихідці в основному із Наддніпрянщини на те, щоб придбати оселю для дітей і молоді — членів ОДУМ-у, і щоб дати своїм землякам змогу відпочити влітку в рідному товаристві. Пожертви присилали і окремі родини філії ОДУМ-у. У 1964 р. із тих трудових грошей постала Оселя, з любов'ю названа „Києвом". Жертвували й не члени ОДУМ-у, і всі спільно вклали сотні й сотні годин для розбудови Оселі., розташованої на 37 акрах землі, з невеликим чарівним озерцем — блакитноб квіткою серед буйної зелені.

На території Оселі „Київ" є три чималі будинки для гостей і для тих, що приїздять на відпочинок. Цим будинкам також дали назви, що пов'язують господарів і гостей і їх нащадків із Україною: „Полтава", „Канів", „Батурин". Окремо розташований будинок, де приміщена канцелярія та дві їдальні: для гостей і відпочивальників та для таборуючої молоді. Від цих будов відокремлений широкою зеленою площею, з добре обладнаним великим басейном посередині, табір для дітей і молоді. Три бараки й таборова канцелярія відгороджені від загальної Оселі. Тут діти й молодь вчаться, займаються фізичними вправами, тут мають свої гуртові кімнати, що в них також самі вчаться прибирати. До їх послуг на Оселі є площа для футболу, для баскетболу та відбиванки. В середньому дітей тут буває нараз кругло 50 осіб, та ще скільки обслуги й відпочивальників. Оселя „Київ" відносно невелика, але її на всіх цілком вистачає. За літо тут проходять курси й відпочивають біля 200 дітей і молоді, у сезоні з 4 липня до „Дня Праці".

Гордістю цього „Києва" в американських горах є підземне джерело, з якого воду пити — сто літ жити! На зиму Оселю замикають, добре при тім напрацювавшись, бо треба випустити воду, вивезти гори листя з дерев, ущільнити будови, вікна тощо.

— На нашій Оселі відбуваються табори трьох видів, — розповідає інженер Юрій Іхтіаров, комендант табору, який вже встиг за літо натомитись, і його — за правильником таборування — змінила заступниця, п-і Лідія Китаста: — Вже відбувся Табір виховників, де спеціяльну програму вивчали діти й молодь від 15 років і вище, за підручниками -порадниками ОДУМ-у. Табір виховників тривав два тижні, закінчився здаванням проб - іспитів. Другий табір триває 5-6 тижнів щоліта: це відпочинково - виховний табір для дітей віком від 7 до 16 рр. Для цих таборян методична комісія підготовляє виховно - відпочинковий матеріял, розваги, культурне дозвілля. Третій вид таборів на „Одумівці" — це Курси Українознавства, на які приймають юнацтво від 15 роківі вище. Одночасно ми провадимо при цім курсі й навчання гри на найбільш традиційному нашому музичному інструменті — бандурі цього літа під керівництвом члена Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка Петра Китастого, його помічницею є бандуристка Женя Садова з Детройту. За цю частину табору відповідає інж. Петро Гурський із Філядельфії, а за академічну частину Курсів Українознавства — проф. д-р Євген Федоренко з Ратґерського Університету. Лекції читали запрошені викладачі: д-р М. Воскобійник, мистець Петро Мегик (із демонструванням цікавих прозірок), мгр О. Олесницький, п-і Ліда Китаста, письменник Василь Барка, головний предсідник УНСоюзу п. Йосип Лисогір, головний предсідник УРСоюзу п. Іван Олексин і Едвард Попель, д-р Мирослав Прокоп, д-р Яків Гурський. Лекції читав також д-р Євген Федоренко; мав ще виступати поет і літературознавець Богдан Кравців, (автор цього допису також мав на Курсах Українознавства 18 серпня літературну зустріч із студентами й гостями „Києва").

— На лекціях ми ознайомлюємо курсантів з основами історії України та наших змагань за державність, з мистецтвом України, літературою, сучасними подіями, включно з боротьбою Валентина Мороза; ознайомлюємо курсантів, — веде далі інж. Ю. Іхтіаров, — із українським життям на еміґрації, з українською пресою у вільному світі тощо, щоб молодь дістала і загальне і глибше уявлення про ці справи.

Проходжуємося з інж. Юрієм Іхтіаровим зеленими стежками „Києва". Посеред площі — викладений з пофарбованого каміння великий Тризуб, квіти; над ними тепле, але не парке, серпневе „кетскільське" сонце.

— Велике враження на курсантів справили відвідини „Одумівки" панною Галею Климук, дочкою старшини УПА. Вона була однією з учасниць голодівки наших студентів у Ню Йорку в обороні Валентина Мороза. Вона розповіла про свій життьовий досвід: коли три роки тому під час далекої мандрівки загубила гроші, коли забракло людської уваги й тепла до неї, то ніхто інший, а українські брати й сестри в далекій Австралії їй допомогли в усьому. І так молода людина навернулась до українства та стала однією з активних діячок СУМ-у й ТУСМ-у. До речі, — розповідає співрозмовець, — маємо на курсах і пластунів, і курсантів, які не належать до будь-якої молодечої організації, усіх є 42, а один аж із Сан Дієґо в Каліфорнії, Андрій Китастий — наймолодший син Григорія Китастого. Вся Оселя живе тепер у очікуванні, що приїде до нас у гості і сам Григорій Трохимович Китастий, керівник Капелі Бандуристів ім. Тараса Шевченка, композитор і бандурист-віртуоз. Андрієві 20 років. Він чудово грає на бандурі. Учора відбувся тут одногодинний Кобзарський вечір, що його майстерно підготував Петро Китастий з молоденькими бандуристами. Співали й грали курсанти дуже добре, Андрій співав сольо. Виступав на тлі бандур також відомий бас, співак Володимир Тисовський. Кобзарський Вечір вдався на славу, шкода, що не чули! Яка шкода, що „Все йде, все минає"; Одумівці могли б із великим успіхом дати низку „Кобзарських вечорів" на „Союзівці", „Сумівці", „Вовчій тропі" чи на інших оселях. У більшості учні гри на бандурі (їх викладач Петро Китастий грає на бандурі з дитинства та був членом Київської Дитячої Капелі Бандуристів) вже досить ознайомлені з цим інструментом, бо вчаться гри на бандурі у багатьох випадках з дитинства. Петро Китастий, бездоганний педагог, не лише підтягає їх знання, а й склав ансамбль молодих бандуристів на Оселі „Київ". Який глибокий у цьому символізм; і як не сказати, що Америка — це для всіх благословенна країна!

(Продовження буде)

ПРОТОКОЛ

НАРАД ГОЛОВНОГО ЕКЗЕКУТИВНОГО КОМІТЕТУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ, які відбулися в Головній Канцелярії в Джерзі Ситі в середу 10-го липня 1974 року.

В нарадах взяли участь: головний предсідник Йосип Лисогір, заступник головного предсідника д-р Іван О. Фліс, головний директор для Канади сен. Павло Юзик, заступниця головного предсідника Марія Душник, головний секретар Володимир Сохан, головна касирка Уляна Дячук, головний організатор Степан Гавриш і головний редактор Антін Драган.

1. Відкриття нарад

Наради відкрив о год. 10.15 головний предсідник Й. Лисогір і запропонував наступний порядок нарад, який прийнято одноголосно:

1. Відкриття нарад
2. Представлення нових членів Головного Екзекутивного Комітету
3. Звіти членів Головного Екзекутивного Комітету і головного редактора „Свободи"
4. Призначення репрезентантів УНС на різні імпрези
5. Різні справи
6. Закриття нарад.

2. Представлення нових членів Головного Екзекутивного Комітету УНСоюзу

Головний предсідник Й. Лисогір представив нових членів Головного Екзекутивного Комітету д-ра Івана О. Фліса — заступника головного предсідника і Степана Гавриша — головного організатора та привітав їх у складі обраної на чотири роки Екзекутиви.

3. Звіти членів Головного Екзекутивного Комітету і головного редактора „Свободи"

а) Звіт головної касирки Уляни Дячук

Головна касирка повідомила на початку звітування, що у звітовому часі закуплено наступні бонди:

65M Manitoba Telephone Systems Bonds 8¾% due 3 /1/ 99 ---------- $ 62,237.50
320M Federal Land Bank Bonds 6.35% due 10 /22/ 77 320,000.00
100M Federal Land Bank Bonds 6.35% due 10 /22/ 77 100,000.00
20M Baltimore Gas & Electric Co. 10% due 7 /1/ 82 20,150.00
150M Federal Home Loan Bank Bonds 6.95% due 5 /25/ 77 ---------- 150,000.00
50M Manitoba Hydro-Electric Board Bonds 10% due 6 /10/ 89/94 ---------- 48,750.00

В тому ж часі наступні бонди відкликано, продано, або вони дозріли до виплати:

1M Vermount Yankee Nuclear Power Corp. 9 5/8% due 10 /1/ 98 ---------- $ 1,016.57
10M Twelve Federal Intermediate Credit Banks 9.75% due 7 /1/ 74 ---------- 10,000.00
320M Federal Land Bank Bonds 6.35% due 10 /22/ 77 320,000.00

В звітовому часі продано реальність при

3441 W. North Avenue, Chicago, Ill. за ---------- $ 25,000.00

В тому часі уділено гіпотечні позички на наступні реальності;

Ukrainian American Civic Center, 841-45 North Western Avenue, Chicago, Ill. ---------- $ 4,917.94
Vieux Chemin, Linbour, Quebec, Canada ----------$ 32,000.00
3441 W. North Avenue, Chicago, Ill. ---------- $ 13,000.00

В підготові до перенесення друкарні закуплено для неї устаткування в таких фірмах:

Goss Division of MGD — Graphic System ---------- $ 51,704.00
Harold Pitman, Inc. ---------- $ 25,000.00

Інвестиції, про які склала звіт головна касирка Уляна Дячук затверджено одноголосно.

Тоді головна касирка, продовжуючи свій звіт, подала до відома наступне:

Від початку 1974-го року до кінця травня ц. р. майно Українського Народного Союзу зросло на $ 280,765.00 і осягнуло суму $ 39,092,023.43. Зросли інвестиції у: бондах ($25,000.00), членських позичках ($14,000.00), друк. машинах, а найбільше у позичці для допоміжної корпорації ($ 550,000.00).

Заразом впали інвестиції у гіпотечних позичках ($385,000.00).

З огляду на виплату в липні наступної дивіденди у висоті приблизно $ 438,000.00, майно впаде нижче $ 39,-000,000.00

Підписано контракт продажу реальности при 94 Брандт вулиці на Бронксі, Н. Й. за ціну $ 42,000.00, при вплаті $ 5,000.00 завдатку, а за $ 37,000.00 ми годимося дати гіпотечну позичку (10 літ — 8½%).

Надалі маємо труднощі з гіпотечними позичками на Бронксі. На сьогоднішній день дві позички є в стані замкнення: 1) 523 Е. 147 вулиця і 2) 315 Александер евеню. Крім цих двох позичок ще три інші позички на Бронксі залягають з вплатами.

Спізнені Відділи: залягають з вплатами вкладок — один за 4 місяці, один за три і 6 за два місяці.

Наша збірка вкладок за 6 місяців вказує на малий зріст.

Стан позичок допоміжної корпорації є такий: Корпорація позичила 2 мільйони у Комершел Траст Ко., 3 мільйони у Фирст Джерзі Нешенел Бенк, $530,000.00 у Морґан Ґаранті Траст Ко., $ 320,000.00 в „Самопомочі" в Ню Йорку та $6,640,270.70 позички має УНСоюз.

Будівничому ми винні ще $327,105.00 за невикінчені роботи, а також $232,031.00 здержано в застав.

Звіт головної касирки Уляни Дячук прийнято одноголосно.

б) Звіт головного секретаря Володимира Сохана

Головний секретар Володимир Сохан започаткував свій звіт числами про рух і стан членства за перше півріччя 1974 року. За шість місяців цього року придбав УНСоюз разом 2,497 нових членів і з кінцем червня нараховував 89,637 усіх членів і 71.434 активних члени. В тому часі віднотовано в Союзі 518 членів чистого прибутку в загальному членстві та 259 членів чистого прибутку в активному членстві. Значно вищими від нормальних були втрати членства внаслідок суспенз, при чому значна їх частина була з-поміж нових членів, приєднаних в конвенційній кампанії. Ці втрати по місяцях виносили: січень — 110, лютий — 98, березень — 173, квітень — 93, травень — 120 і червень — 131.

Рекордовий Відділ, яким керує В. Сохан, закінчив 9-го липня висилку грамот нових членів із червня, працює якраз над виготовленням місячних виказів і вже започаткував висилку чеків дивіденди, яка припадає в кожному році на першу половину червня, а в конвенційному році на першу половину липня. В. Сохан поінформував, що Рекордовий Відділ отримає при кінці серпня нові бюрові машини, та повідомив про нову затримку в старанних ввести нові пляни забезпечення внаслідок додаткових вимог забезпеченевих урядів стейтів Коннектикат, Делавар, Іллиной, Кензас і Ню Йорк.

Згідно з рекомендаціями 28-ої Конвенції звітодавець почав старання в справі підвищення границь віку та максимальних сум, щоб забезпечити членів без лікарських оглядин, засягаючи інформацій у фахівців інших забезпеченевих установ і порад актуаріїв. В. Сохан поінформував, що вже приготовлено тексти змін статуту, затверджених Конвенцією, щоб вислати їх забезпеченевим урядам стейтів і провінцій, в яких УНСоюз має дозвіл на ведення забезпеченевого підприємства. Рівночасно він підготовляє повний текст нового статуту до друку, щоб вкоротці видати новий випуск зобов'язуючого тепер статуту УНСоюзу.

Вкінці В. Сохан повідомив, що, згідно з цими змінами статуту, він перебрав від дотеперішнього головного секретаря д-ра Я. Падоха протоколи та офіційну печатку УНСоюзу і разом з ними обов'язки протоколувати наради Головного Екзекутивного Комітету та Головного Уряду і підписувати, як головний секретар, офіційні союзові письма та документи. Всі інші обов'язки д-ра Я. Падоха перебрав від нього новообраний головний організатор Степан Гавриш. Про перебрані протоколи В. Сохан завважив, що він отримав всі протоколи українською мовою, за виїмком протоколу з 28-ої Конвенції, і ствердив, що в цих же книгах протоколів бракують англійські тексти протоколів від 1971 р., що прийдеться доповнити.

Після додаткового вияснення, які кляси і пляни забезпечення підготовляє УНСоюз ввести в життя, та що про ці пляни забезпечення буде спершу виготовлена обширна інформаційна література, звіт головного секретаря Володимира Сохана прийнято одноголосно.

в) Звіт головного організатора Степана Гавриша

Головний організатор Степан Гавриш, який перебрав обов'язки члена Головного Екзекутивного Комітету з 1-им липня 1974, здав звіт з праці Організаційного Відділу до кінця червня 1974 як асистент керівника цього Відділу, маючи до диспозиції перебрані документи від головного секретаря.

Вже на початку цього ювілейного року УНСоюзу устійнено квоту 6,000, яку поділено на дві частини по 3.000, перша з яких мала бути виконана до Конвенції. Головний організатор поінформував про встановлення ряду спеціяльних винагород для організаторів і нових членів, зокрема про точкову систему, та ствердив, що до кінця червня здобуто всього 2,497 нових членів. Вичисливши здобутки нових членів по місяцях, звітодавець звернув увагу на рекордово мале число нових членів у червні, як теж на те, що в першому півріччі 155 відділів не приєднали ані одного нового члена.

Опісля головний організатор подав висліди членської кампанії за перше півріччя по областях і по округах, вичисляючи 9 округ, які виконали повністю призначені їм квоти. Цими округами були: Округа Твердого Вугілля — Шамокін, Округа Лігай Веллі — Аллентавн, Надгудсонська Округа — Джерзі Ситі, Округа Трой, Н. Й., Округа Центральних Стейтів, Монтреальська Округа і Округа Наяґара Фоллс. Із призначеної квоти 435 членів Канада здобула в першому півріччі 421 члена, до чого причинилася в певній мірі Монтреальська Округа, в якій заходами проф. Миколи Андрухова і обласного організатора Василя Дідюка засновано новий Відділ УНСоюзу при СТ Україна.

Головний організатор Степан Гавриш вичислив найкращі відділи в першому півріччі ювілейного року, висловлюючи особливе признання секретарям Карлові Кобіто (63 нові члени), Романові Татарському (53 нові члени та Данилові Пищові (48 нових членів). Окремо згадав він успішних організаторів серед жінок, а саме Гелен Олек (27 нових членів), Квітку Стецюк (26 нових членів), Анну Гарас (23 нові члени), Марію Юзик (23 нові члени) та Теклю Мороз і Олександру Дольницьку (по 20 членів). Серед постійних організаторів перше місце заняв Іван Одежинський (63 нові члени), а чергове місце припало мґрові Іванові Геврикові із 20 новими членами. Свої статистичні дані закінчив головний організатор інформаціями про досягнення в півричній кампанії обласних організаторів, конвенційних делеґатів та членів Головного Уряду.

Степан Гавриш в кінці свого звіту повідомив Екзекутиву про його працю в Конвенційному Комітеті у Філядельфії та особливо про підготову конвенційного бенкету, який був безсумнівно успішним, а також про започатковану нову кампанію для збільшення членства УНСоюзу в другому півріччі висилкою листів до делеґатів, секретарів відділів та організаторів, як і до Окружних Комітетів.

Після короткої дискусії, в якій порушено важливість особистих контактів із секретарями та організаторами в терені, як також після обговорення заходів для активізації організаційної праці, звіт головного організатора Степана Гавриша прийнято одноголосно.

г) Звіт заступниці головного предсідника Марії Душник

Заступниця головного предсідника Марія Душник повідомила про признання стипендії Жіночого Комітету членці Керол Васло з Відділу ч. 200 на покриття коштів перебування на дитячому таборі на Союзівці. Вона теж звітувала про свою участь, як репрезентанта УНСоюзу в святкуваннях 50-річчя Карпатського Лещетарського Клюбу в Ню Йорку, на зустрічі з громадянством ґрадуантів Академії св. Юра в Ню Йорку, яким УНСоюз приділив стипендію в сумі 500.00 дол., та про участь в нарадах Стипендійної Комісії УНСоюзу. Зокрема Марія Душник звітувала про збіркову акцію на побудову пам'ятника Лесі Українки на Союзівці (досі зібрано 2,061.00 дол.), переговори із мистцем Михайлом Черешньовським, який виготови уже проєкт пам'ятника, та про визначення дати льосування проданих квитків ще в цьому році. Свій звіт закінчила заступниця головного предсідника рекомендацією присвячувати більше уваги жінкам організаторам та вдержувати контакти з іншими урядовцями відділів ,а не лише зі секретарями. Вона теж запропонувала поширювати англомовну „Веселку" серед учнів українських американських шкіл та внести спеціяльні організаційні винагороди для жінок і почесні плякети зі знімками нагороджених.

Після короткої дискусії вирішено проголосити дальшу збіркову акцію на побудову пам'ятника Лесі Українки та узгіднено, що цей пам'ятник мав би бути виготовлений з бронзи. Звіт заступниці головного предсідника Марії Душник прийнято одноголосно.

ґ) Звіт головного директора для Канади сен П. Юзика

Головний директор для Канади сен. Павло Юзик заповів, що вкоротці відбуде наради Канадська Репрезентація, в якій після Конвенції стали членами, крім звітодавця, мґр Іван Геврик, Василь Дідюк і Текля Мороз, а вибув з її складу Дмитро Попадинець. На цих нарадах прийдеться вирішити справу Канадської Канцелярії, потребу якої відчуває союзова Канада, та справу затруднення для Заходу Канади другого обласного організатора, беручи до уваги можливості росту УНСоюзу на цій території. Сен. П. Юзик запропонував задержати надалі на

(Закінчення на стор. 4-ій)

ВЗАЄМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ: УНС ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ МОЛОДІ, МОЛОДЬ ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ УНС

У теперішній організаційній кампанії Українського Народного Союзу окрему увагу віддається організації молоді. Забезпечення молоді в УНСоюзі має вітальну вартість, як для самої молоді, так і для УНСоюзу та всієї нашої української громади на північно - американському континенті для їх взаємного майбутнього. Для підкреслення цієї уваги і важливости, „Свобода" публікує в цій кампанії фотознімки новоприєднаних молодих членів УНСоюзу, якщо - очевидно — ці фотознімки нам надіслано.

Маркуньо Гаврилюк, син полковника д-р Ореста і пані Ані Гаврилюк, новий член 15-го Відділу УНСоюзу у Вашингтоні, Д. К. Маркуньо є пластуном і учнем місцевої Школи Українознавства.

Борисик Гаврилюк, син полковника д-ра Ореста і пані Ані Гаврилюк, перед своїм від'їздом до Німеччини, де його батько дістав призначення на головного дивізійного лікаря американської Армії, став членом 15-го Відділу УНСоюзу у Вашингтоні, Д. К.

Наталка і Павлик Кость, дітоньки інж. Валеріяна і пані Ірени Кость, стали наймолодшими членами 15-го Відділу УНСоюзу у Вашингтоні, Д. К.

Лінда Анна Пригода, доня Лінди та Івана мол. Пригоди, та внучка секретаря 200-го Відділу Івана Пригоди, який вписав її в члени цього Відділу УНСоюзу в Озон Парку, Н. Й.

Іван Павло Чарний, син Гелени і Павла Чарних, новий член 200-го Відділу УНСоюзу в Озон Парку ,Н.Й.

Мішел Міскевич, доня Михайла і Геррі Міскевичів, нова членка 114-го Відділу УНСоюзу в Чикаго ,Ілл.

Анна Чарний, донька Гелени і Павла Чарних, нова членка 200-го Відділу УНСоюзу в Озон Парку, Н. Й.

Дезірі Міскевич, доня Роберта і Сандри Міскевичів, нова членка 114-го Відділу УНСоюзу в Чикаго, Ілл.

Микола Луцишин, син Юрія та Рози Луцишин, новий член Відділу ч. 200 в Озон Парку, Н. Й.

КРАЙОВІ ПЕРШЕНСТВА В ТЕНІСІ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

тенісових змагань здобули родинний примат в трьох групах. Цей успіх українських тенісистів з Чикаґо є не тільки вислідом здібностей поодиноких змагунів і змагунок, але й пожвавленої діяльности Українського Тенісового Клюбу, який плекає цей спорт серед старших, а особливо молодших тенісистів.

В групі молодших сеньйорів (35 і вище), яку введено вперше цього року по лінії поступового збільшення і покращання формату тенісових змагань, перше місце здобув Зенон Снилик („Ч. Січ"), перемагаючи у фіналі Олега Богачевського (Союзівка) 7:5, 3:6, 7:6. В групі юнаків (12 років і нижче), Ігор Купчинський (КЛК) переміг Олександра Голюку (КЛК) вислідом 6:0, 6:0. В групі юначок, в якій стартувало п'ять дівчат, перше місце здобула Зеня Матківська (КЛК), перемагаючи у фіналі Квітку Швайкун (Пласт Детройт) 4:6, 6:3, 6:2. В групі переможених (чоловіки) перше місце здобув Тадей Лясковський (Союзівка), коли Андрій Ленець (КЛК), при стані 5:7, 7:6, 1:1, не міг продовжувати гри з уваги на контузію руки.

Тенісовими змаганнями проводила комісія в складі: інж. Богдан Рак, голова турніру і головний суддя; інж. Роман Ракочий, ст., провідник змагань; інж. Роман Гавриляк, секретар, інж. Володимир Гнатківський, господар, інж. Юрій Савчак, Ярослав Рубель і З. Снилик, члени. Нагороди вручили фіналістам: головний предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір, заступниця гол. предсідника УНСоюзу Марія Душник, управитель Союзівки Володимир Квас, Б. Рак, Р. Ракочий, В. Гнатківський, Я. Рубель, Ю. Савчак, З. Снилик, А. Лапичак, М. Снігурович. Змагунки, які здобули треті і четверті місця, одержали грамоти, а всі учасники тенісових і плавацьких змагань одержали пропам'ятні грамоти С. Т. „Чорноморська Січ".

Плавацькі змагання

П'ять десяток юних плаваків з вісьмох клюбів Америки і Канади взяли участь у цих 18-их з черги крайових першенствах, які відбулися на великому басейні Союзівки в суботу, 31-го серпня. Переможцями в поодиноких конкуренціях вийшли: хлопці (8-10 років, 25 метрів довільним стилем) — Марко Слиж („Ч. Січ" Нюарк); хлопці (11-12 р., 25 м довільним) — Борис Бакум (Союзівка); юнаки (13-14 р., 50 м. довільним і 50 м. грудним) Данило Почтар („Ч. Січ"); Андрій Слиж („Ч. Січ") здобув три перші місця в групі юнаків 17-18 р.; в групі чоловіків (100 м. довільним) — Михайло Оболь (КЛК Торонто); 100 м. грудним — Джоель Ловден (Коговз); гінці „Ч. Січі" вийшли переможцями в 4 Х 50 м. довільним і змінними стилями; Надія Слиж („Ч. Січ") — в групі дівчат 11-12 р. 25 м. довільним; Ліда Очеретко („Ч. Січ") — в групі юначок 13-14 р. 50 м. довільним; Ілена Почтар („Ч. Січ") — в групі юначок 15-17 р. 50 м. довільним; поза конкуренцією гінці (жінки) „Ч. Січі" вийшли переможцем над дружиною КЛК 4 Х 25 м. довільним стилем. В загальному точкуванні, „Чорноморська Січ" здобула чашу УНСоюзу четвертий рік підряд. Минулорічною перемогою „січовики" здобули нагороду на постійно та започаткували похід по слідуючу чашу. Турніром проводила комісія в складі: Я. Рубель, провідник; Юрій Граб, головний суддя, А. Лапичак, секретар, Ярослав Криштальський, асистент секретаря; Роман Слиж, судця точкування; В. Гнатківський, представник УСЦАК Володимир Кизима та представник СУАСТ-Схід М. Снігурович, члени.

Золоті, сірбні і бронзові медалі УНСоюзу вручили змагунам під час церемоній в суботу вечором на сцені залі „Веселки": Й. Лисогір, Марія Душник, гол. секретар УНСоюзу Володимир Сохан, гол. касир Уляна Дячук, пп. Я. Рубель, В. Гнатківський, д-р М. Снігурович, А. Лапичак, Я. Мороз, голова „Ч. Січі" Мирон Стебельський та заступник голови Омелян Твардовський, які рівнож вручили усім учасникам пропам'ятні грамоти „Ч. Січі". Цього ж вечора, під час концертової програми пп. Стебельський і Твардовський приняли пропам'ятну нагороду від УНСоюзу з рук гол. предсідника Й. Лисогора, в асисті інших членів Екзекутивного Комітету, з нагоди 50-ліття „Ч. Січі" та з признанням за многогранну працю в ділянці спорту. На знак подяки пп. Стебельський і Твардовський передали членам Екзекутивного Комітету УНСоюзу, головному редакторові „Свободи" А. Драганові, редакторові „Українського Тижневика" З. Сниликові та управителеві Союзівки В. Квасові ювілейні відзнаки „Ч. Січі".

Особливе і багатомовне відзначення попередило ревію в неділю вечером: інж. Б. Рак, довголітній і заслужений спортовий та громадський діяч, який 19 років тому започаткував тенісові турніри на Союзівці та по сьогоднішний день очолює їхні проводи, прийняв із зворушенням під гучні оплески спеціяльну нагороду з рук гол. предсідника УНСоюзу Й. Лисогора. „Я приймаю цю нагороду", сказав інж. Рак в короткому слові подяки — „в імені і з признанням для усіх тих, які через два десятиліття працювали зі мною для добра українського спорту".

Відкриття плавацьких і тенісових першенств відбулося в суботу по полудні, 31-го серпня, на кортах Союзівки при соняшній погоді після зливного дощу в п'ятницю в присутності всіх змагунів, численних гостей, представників УНСоюзу та провідників змагань. Після піднесення прапорів та відіграння національних гимнів, присягу від змагунів зложили Ілена Почтар та Марко Хома. Короткими словами вітали змагунів: В. Гнатківський, голова КЛК, інж. Б. Рак, Й. Лисогір, д-р М. Снігурович та інж. В. Кизима, який з рамени УСЦАК офіційно відкрив змагання.

Після роздачі нагород фіналістам тенісового турніру в понеділок, 2-го вересня, та вручення нагороди п-ні М. Душник Юрієві Петрикевичеві за найкращу спортову поставу, інж. Б. Рак перевів церемонію офіційного закриття турніру, який пройшов без затримки помимо загрозливого дощу ще в понеділок рано. Хоч і під хмарним, майже осіннім, небом — усі фінальні гри закінчено в 3-ій год. по полудні.

Президент одержав звіт в справі амнестії для дезертирів

Вашингтон. — У суботу, 31-го серпня, секретар оборони Джеймс Шлесінджер і генеральний прокуратор Вілліям Саксбі передали президентові Джералдові Фордові спільний звіт в справі можливостей надання обмеженої амнестії для дезертирів і тих юнаків, які втекли за кордон, замість зголоситися до військової служби під час В'єтнамської війни. Пресовий секретар Білого Дому Джералд терГорст повідомив, що Президент „має деякі власні думки" відносно цієї справи й тому деякі рекомендації Саксбі та Шлесінджера можуть бути змінені. У своєму звіті Саксбі та Шлесінджер пропонували, щоб після розгляду справи кожного дезертира та втікача окремо, даний юнак заявив про свою льояльність до ЗСА та протягом 18 місяців працював на публічних роботах, наприклад в шпиталях, школах, організаціях для збереження довкілля тощо, за що одержував би дуже незначну грошову винагороду. Пресовий секретар терГорст відмовився входити в подробиці щодо можливих змін, які президент Форд може запропонувати, але натякнув, що термін публічної праці може бути інший.

ПРОТОКОЛ

(Закінчення зі стор. 3-ої)

пості головного аґента УНС на Канаду адвоката Романа Максимова та поробити старання, щоб УНСоюз був признаний членом КУК, як велика організація, що одноголосно апробували члени Головного Екзекутивного Комітету. Вкінці головний директор на Канаду поінформував про стан розпродажу його книжки п. н. „За кращу Канаду", із накладу якої 2,000 вже продано, а залишилось ще 1,000 примірників.

В дискусії над звітом сен. П. Юзика вирішено на його пропозицію влаштувати бенкет для вшанування Дмитра Попадинця, на якім вручити Д. Попадинцеві почесну таблицю за його довголітню працю для УНСоюзу, як також узгіднено повести рекляму книжки „За кращу Канаду" із поміщенням рецензій про неї.

Звіт головного директора для Канади сен. Павла Юзика прийнято одноголосно.

д) Звіт заступника головного предсідника д-ра Іван Флиса

Заступник головного предсідника д-р Іван Флис заявив, що він почав урядувати на цьому пості щойно від 1-го липня 1974 і тому не має ще про що звітувати. Натомість він запропонував поінформувати Головний Екзекутивний Комітет про переведене, згідно з постановою Конвенції, перечислення голосів з виборів Головного Уряду на 28-ій Конвенції. Вирішено включити це в окрему точку нарад після закінчення звітування.

е) Звіт головного предсідника Йосипа Лисогора

Головний предсідник Йосип Лисогір подав у своєму звіті огляд поодиноких ділянок праці УНСоюзу, починаючи від фінансів. За 5 місяців 1974 р. віднотовано більшу суму зібраних вкладок, як у попередньому році, від відділів у ЗСА, та меншу в порівнянні з попереднім роком у Канаді. Прибутки з інвестицій були в тому часі такими самими, натомість зменшилися виплати грошових зворотів членам та виплати за дозрілі грамоти кляс Е. Збільшилися дещо виплати посмертного, бо вони були на 15,000.00 дол. більшими, як в минулому році. Нових членів придбано за шість місяців 2,497, а в попередньому році було їх 1,937, але в порівнянні з попереднім конвенційним роком було цих нових членів менше, бо в передконвенційній кампанії 1970 р. здобув УНС 3,084 члени. Приходи на Союзівці були в першому півріччі меншими, як у минулому році, а розходи були майже такими самими. Багато краще заповідається цьогорічний сезон на Союзівці, першою ознакою чого може вже послужити святковий „вікенд" 4-го липня. Союзівка належно підготована і відремонтована та прикрашена до нового сезону, про що подбав належно адміністратор Союзівки Володимир Квас.

Зацікавлення Курсами Українознавства на Союзівці дуже мале, але підготову їх веде учителька Галина Дуда, яка буде ними керувати. Д-р Василь Стецюк, довголітній керівник і професор цих курсів, буде теж у проводі курсів в ролі дорадника. Кошти видавництва Свободи з кожним роком зростають, внаслідок підвищення платень, збільшення цін поштових оплат та підвищення ціни паперу. Друкарня Свободи перейде в новому будинку на офсетовий друк, для чого вже закуплено нові преси.

Кошт побудови нового будинку УНСоюзу, який включає деякі покращання введені вже після підписання контракту, виносить 10,710,000.00 дол. У цій сумі включені теж додаткові кошти усунення скелі при копанні фундаментів. Контракторам досі виплачено 10,321,000.00 дол. і з ними тепер ведуться переговори та дійде правдоподібно до арбітражу, тому що вони вимагають заплати додаткових коштів за видобування скелі, припізнення будови і цим самим підвищення цін та платень, до чого теж причинився страйк на виробництвах вінд. Згідно за порадою нашого адвоката та з висловленими поглядами інших членів Екзекутиви, треба буде передати цю спірну справу для вирішення арбітражем. Вкінці головний предсідник поінформував про переговори із рядом підприємств, які зацікавленні винаймом бюрових приміщень у будинку УНСоюзу.

В дискусії над звітом головного предсідника порушено справу напису на будинку УНСоюзу, у відповідь на що вияснив він, що заплянована великий світляний напис від ріки Гадсон і Ню Йорку. Вирішено теж продовжувати фінансувати будинок своїми грішми підвищуючи суму інвестиції УНС в будинок та короткотерміновими позичками так довго, доки відсотки від позичок не зменшаться до 7%. Вкінці на пропозицію Й. Лисогора вирішено пропонувати членам УНСоюзу позичкові зобов'язання (векслі) на суми 1,000 дол. і більше за 8% річно (виплачуваних піврічно) на час 5 років із правом відкликати їх після двох років за повідомленням на 60 днів наперед. Вирішено видати такі позичкові зобов'язання на загальну суму не більше як 8,500,000 дол. Також вирішено продовжувати старання і переговори про постійне фінансування будинку УНСоюзу.

На пропозицію головного предсідника, прийняту одноголосно, рішено уповноважнити головного секретаря голосувати в імені УНСоюзу як власника шерів на цих самих членів дирекції Корпорації Дому УНСоюзу, тобто на Йосипа Лисогора, Уляну Дячук, Володимира Сохана, мґра Івана Винника і проф. Тараса Шмаґалу.

Таку саму резолюцію, запропоновану головним предсідником, прийнято одноголосно відносно вибору членів дирекції мешканевого дому Полус Гук Корпорації (спонзорованої УНСоюзом), щоб головний секретар уповноважнив представників УНСоюзу в цій раді Директорів віддати голоси за цих самих членів дирекції від УНСоюзу, тобто за Йосипа Лисогора, Уляну Дячук і Володимира Сохана, та за двох кандидатів, пропонованих Порторіканською-Американською Організацією (ПАКО).

Після цього звіт головного предсідника Йосипа Лисогора прийнято одноголосно.

є) Звіт головного редактора Антона Драгана

Головний редактор Антін Драган повідомив своїм звітом про підготову до перенесення до нового будинку видавництва і друкарні „Свободи", про закуп нових друкарських машин та про пляни основних змін в дотеперішній системі праці видавництва. Звітуючи про персонал „Свободи", головний редактор поінформував Екзекутиву, що редакційний склад поповнився новою силою ред. Людмилою Волянською. Зокрема головний редактор порушив справу випродажу книжок у видавництві „Свобода" з нагоди перепровадження до нових приміщень та про пляни заснування на терені ЗСА за ініціятивою редакції „Свободи" Асоціяції Етнічної Преси.

Звіт головного редактора Антона Драгана прийнято одноголосно.

Інформації предсідника Конвенції д-ра Івана Флиса про проведене перечислення голосування

Після обідньої перерви д-р Іван Флис, як предсідник 28-ої Конвенції, поінформував членів Головного Екзекутивного Комітету про проведене, згідно з рішенням Конвенції, перерахування голосів з виборів Головного Уряду на 28-ій Конвенції УНСоюзу. В цьому перечисленні голосів взяли участь президії Виборчої Комісії та Конвенції. Коли таке перерахування голосів відданих на кандидатів на головних радних виявило великі розбіжності, тоді д-р І. Флис, як предсідник Конвенції зарядив перерахувати всі голоси. Про вислід цього перерахування повідомлено членів УНСоюзу комунікатом, проголошеним у „Свободі" та в „Українському Тижневику". Д-р Іван Флис подав докладні числа із перечислення голосів трьох груп Виборчої Комісії та вияснив, як він забезпечив зберігання бальотів, опечатуючи їх на Конвенції та після перерахування у суботу та в неділю, та списуючи при відкриванні опечатаних пакунків з бальотами протоколи з підписами відповідальних за це осіб. Вкінці д-р Іван Флис вияснив, що він веде доходження, щоб виявити причини таких неточностей в численні голосів на Конвенції, про що вкінці буде проголошений відповідний звіт президії Конвенції.

4. Призначення репрезентантів УНС на різні імпрези

Сен. Павло Юзик поінформував про пляни цьогорічного фестивалю у Давфині, присвяченого 100-річчю Вінніпеґу, та про Богослуження і спільний молебень духовників Українських Церков біля Хреста Свободи, як також відповідну програму, в яких мали б взяти участь численні гості та представники УНСоюзу.

Після обговорення програми цієї та інших імпрез однозгідно вирішено призначити наступних репрезентантів УНСоюзу на заповіджені вже імпрези:

Фестиваль у Давфині — сен. Павло Юзик, мґр Іван Геврик, як репрезентанти УНСоюзу, та Дан Марцинюк і Марія Юзик, які допомагатимуть у влаштуванні цієї імпрези та поведуть там організаторську працю. Всім їм будуть виплачені тільки кошти їхньої участи у фестивалі.

Конвенція Української Православної Ліґи — інж. Анатолій Дорошенко і д-р Мирон Куропась.

Тенісові і плавацькі першості УСЦАК на Союзівці — Йосип Лисогір, Марія Душник і Уляна Дячук.

Здвиг СУМА на оселі в Елленвілі — Володимир Сохан, З'їзд ОДВУ на оселі в Лігайтоні — Степан Гавриш. Свято ОДУМ на оселі в Акорд — Володимир Сохан. Свято Пласту на оселі в Іст Четтем — Степан Гавриш, З'їзд Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков в Чикаґо — інж. Анатолій Дорошенко, Крайовий Братський Конґрес у Ляс Веґасі — Йосип Лисогір, Уляна Дячук і д-р Мирон Куропась.

5. Різні справи

Прийнято однозгідно рекомендацію, щоб наступні наради Головного Екзекутивного Комітету відбулися біля 20 серпня ц. р., та щоб старатися, по можності, відбувати наради Головного Екзекутивного Комітету щомісяця.

Вирішено одноголосно відзначити на цьогорічних тенісових і плавацьких першостях УСЦАК 50-ліття „Чорноморської Січі" та 20 років праці інж. Богдана Рака у влаштовуваннях спортових імпрез на Союзівці, вручаючи їм пропам'ятні таблиці від УНСоюзу.

Після вичерпної дискусії про потребу посиленої акції в обороні Валентина Мороза і других переслідуваних українських культурних діячів та обговорення різних можливих протестаційних акцій і меморіялів та телеграм до міжнародних організацій та американських і канадських урядових установ вирішено уповноважнити членів Головного Екзекутивного Комітету затруднених в Головній Канцелярії повести всі потрібні акції в цій справі, пригадуючи у своїх зверненнях готовість УНСоюзу покрити кошти переїзду у Вільний Світ та лікування цих переслідуваних діячів, коли б їх звільнили та дозволили виїхати із СССР.

Для скріплення організаційної праці на терені Канади вирішено:

а) доручити гол. предсідникові Й. Лисогорові і гол. організаторові С. Гавришеві підшукати та заанґажувати провінційного організатора на Саскачеван.

б) встановити квоту по 60 нових членів місячно для двох округ Торонта і Ніяґари, на терені яких має працювати та за їх організаційну працю відповідати обласний організатор Василь Дідюк, та визначити йому час трьох місяців (липень, серпень і вересень) для такого налагодження організаційної праці цих округ, щоб добитися виконування цієї місячної квоти.

Головний організатор Степан Гавриш запропонував організаційний плян праці на друге півріччя ювілейного 1974 р., з якого після обговорення ряду проблем апробовано наступні акції:

Продовжувати членську кампанію для здобуття за цілий рік раніше устійненої квоти 6,000 членів для осягнення числа 90,000 членства УНСоюзу.

В організаційній праці звернути більше уваги на активізацію відділових секретарів та організаторів й інших урядовців, як також пригадувати делеґатам про їхній обов'язок приєднувати членів.

Проголосити заклик до студентської молоді, що кожний студент і студентка у віці 16 до 23 років одержить безплатний побут протягом „вікенду" на Союзівці, коли забезпечиться в УНСоюзі грамотою життьового забезпечення на 3,000.00 дол. і заплатить за таку грамоту вкладки за один рік.

Продовжувати акцію виграшів для нових членів деп. молоді однорічних вкладок за набуті ними грамоти кляси P-20 на суми по 1,000 дол. забезпечення.

Повести акцію збірки адрес кандидатів у члени і пропонувати таким майбутнім членам безплатну висилку „Свободи" та „Українського Тижневика" протягом 3 місяців.

Пошукувати та анґажувати до праці нових постійних організаторів за спеціяльну комісову винагороду за приєднання нових членів.

Поробити старання для здійснення раніших плянів поширення забезпеченевої діяльности УНСоюзу на Австралію та Англію, запрошуючи до допомоги в стараннях по урядах цих країн сенатора Павла Юзика.

Повести акцію відвідин округ для пожвавлення їх праці і для старань засновувати нові відділи УНСоюзу, які могли б діяти при парафіях, молодечих організаціях та по громадах, в яких ще немає відділів УНСоюзу.

Замовити і пропаґувати ювілейні відзнаки, або медалі, якими були б нагороджувані кращі організатори в 1974 році.

Виготовити нові ювілейні афішки з реклямою УНСоюзу.

Ввести щоденне звітування з праці в терені обласних організаторів.

Використовувати для поширення ідей УНСоюзу відзначування по округах 80-річчя УНСоюзу та Стейтові Союзові Дні й інші імпрези.

На пропозицію головного предсідника Й. Лисогора вирішено присвятити цьогорічний День УНСоюзу на Союзівці (в третю неділю вересня) спеціяльному відзначенню 80-річчя УНСоюзу.

Після цього гол. предсідник ствердив вичерпання наміченого порядку нарад і на пропозицію сен. Павла Юзика, піддержану Уляною Дачук, закрив наради о год. 5.10 по полудні.

ВОЛОДИМИР СОХАН,
головний секретар

Виступ „Верховинців" в Массачусетс

Вперше в історії, до західньої частини стейту Массачусетс, завітав з Ню Йорку танцювальний ансамбль „Верховинці". Це сталося з нагоди святкувань 200-ліття існування маленького містечка Людлова біля Спрінґфільду, де знаходиться невелика українська громада згуртована біля української католицької церкви свв. Петра і Павла.

Зараз після усталення Ювілейним комітетом дат 10-го і 11-го серпня 1974 р., як днів спорту та інтернаціональних танців, наша громада взялася завзято до праці. Скликано збори, вибрано комітет і відразу вирішено заанґажувати ансамбль „Верховинців".

Спочатку здавалося, що наша маленька й незаможна громада не всилі зреалізувати таких амбітних плянів. (Вступ був вільний). Але з бігом часу серед малої громади знайшлася маленька група людей, яка зрозуміла вагу хвилини і вирішила, не словами але на ділі за всяку ціну доказати, що українці позаду не залишаться.

Почались приготування продажу вареників, з яких наша громада широко відома, продаж голубців і печива. Протягом кількох місяців зреалізовано відповідну суму грошей, що й забезпечило успіх переведення в життя намічених плянів. В міжчасі приготовано відповідний інформаційний бюлетень і особисто доручено його до редакторів п'ятьох американських газет в Спрінґфільді й околиці. Всі газети без вийнятку помістили ширші дописи на підставі наших інформацій. У трьох газетах поміщено також знімки ансамблю „Верховинці". Про виступ „Верховинців" повідомлено також дві телевізійні стації в Спрінґфільді. Телевізійна стація канал 22 накрутила короткий кольоровий фільм із першого виступу, який висвітлено в суботу о год. 11-ій вечора.

Наша громада очікувала приїзду гостей з нетерпеливістю. Кінець-кінців приїхали наші славні „Верховинці".

Під час чотирьох виступів у суботу й неділю приблизно 8,000 людей.

На обличчях не-українців було помітне велике захоплення. Головно під час неперевершеного, динамічного Гопака, що завжди був кульмінаційною точкою у фіналі кожної програми, вся публіка прямо танцювала разом з танцюристами до ритму музики і танку. Взагалі програма була поставлена на високому мистецькому рівні. Це велика заслуга передусім хореографа Олега Ґензи і Дарії Ґензи. Це вислід їхнього наполегливого вкладу праці, їхнього глибокого знання народного танкового мистецтва і зуміння передати це знання своїм „Верховинцям".

До великого успіху цієї програми причинився також пяніст Тарас Левицький.

Гідна подиву є також невтомна праця і любов до рідної пісні і танку виконавців.

Португальці, французи, поляки та інші національності прямо не могли висловити нам свого здивування і глибокого захоплення.

Ціла українська громада в Лудлові горда з виступу наших „Верховинців", а їхній гостинний виступ залишиться всім нам присмним спогадом.

Іван Чопик

ОДВУ ВІДБУЛА СВІЙ 32-ИЙ З'ЇЗД...

(Продовження зі стор. 1-ої)

цього в тому, що не пощастило наладнати співпрацю в середині організації, у висліді чого „моральний стан ОДВУ сьогодні не найкращий, бо одні з найкращих її людей „стали з боку". Ми хотіли і намагалися цей стан направити. Але це нам не вдалося, або вдалося у дуже малій мірі". Свій звіт уступаючий голова закінчив закликом до відновлення співпраці між членами ОДВУ, підкреслюючи, що „наша громада (в ЗСА) потребує ОДВУ... ми записали себе в історії українських визвольних змагань і ... історія винесе вирок про нас і нашу організацію."

Конкретніше про організаційні проблеми розповів організаційний референт інж. Євген Кульчицький, який поінформував про „Бюлетень ОДВУ", якого видано 19 чисел і дав аналізу стану відділів та членства. Він підкреслив незадовільне звітування відділів, зменшування числа членів з уваги на брак припливу молодих, неактивність загалу членів. Згідно з його даними, активних членів у минулій каденції не було більше 10 відсотків, на що вплинули внутрішні непорозуміння. Якщо ОДВУ хоче нормально розвиватися, організація мусить подбати про приплив нових і молодших членів (середній вік членів ОДВУ на тепер, як говорив він, сягає 60 років), про активізацію членського загалу і про кращу співпрацю між Центральною управою та відділами.

Фінансово - господарський звіт подав інж. Я. Варивода. Не зважаючи на внутрішні організаційні трудноці, його звіт про фінанси самої управи, а відтак доповнення про мастковий стан організації в цілому (Видавництво в Чикаґо — директор інж. С. Куропась, Оселя ім. О. Ольжича — адміністратор Микола Ящук, Український Визвольний Фонд — голова д-р В. Михайлів) виявили, що під оглядом фінансово - господарським ОДВУ сильна організація з задовільними перспективами і можливостями.

Доповненням цих звітів була докладніша інформація про працю т.зв. експозитури Центральної управи в Ню Йорку під керівництвом проф. Богдана Гнатюка. Ця експозитура мала за завдання вести діяльність на терені УККА і її найбільшим осягом було випрацювання пропозицій ОДВУ щодо реорганізації програми праці УККА і структури цієї громадської централі українців ЗСА.

Серію звідомлень закінчили: голова Організаційного трибуналу д-р В. Комаринський, який поінформував про справи, які найшлися перед Трибуналом та про справу статуту, а голова Контрольної комісії д-р Р. Шебунчак склав звіт Контрольної комісії, яка ствердила правильність всього діловодства і поставила внесок на уділення абсолюторії Центральній управі.

Над звітами відбулася оживлена дискусія, у якій окремі дискутанти заторкували суттєві організаційні проблеми, даючи оцінку діяльности уступаючій управі. Турбота делеґатів за майбутнє самої організації і українського організованого життя в цілому виявлялась, коли вони дискутували про справу поповнення членських рядів молодшими людьми. Драстично це висловив один з делеґатів, кажучи, що найбільша трудність в тому, що „немає забезпечення організаційного запілля. Причина в тому чисто біологічна — відумирання старшоог активу і неактивність шого активу і неактивність личчі цього бліднуть всі наші проблеми і наші пляни будуть безпредметні, коли ми не зумієсмо якнайскоріше заступити нинішні старші кадри молодшими і молодими". Знову ж інший делеґат вказав на небезпеку з уваги на тенденцію закривати очі на дійсність і намагатися йти „втертим шляхом", підкреслюючи, що не вистачає в сучасній ситуації обмежуватися до „бравурних заяв про наше гарне майбутнє".

Перед закінченням першого дня нарад з'їзд обрав ще дві комісії: Пресово - резолюційну на чолі з Ярославом Гайвасом та Фінансово-господарську під головуванням інж. Я. Вариводи. Того ж дня вечером відбулася спільна вечеря - бенкет, на якому відзначено в рямках цьогорічного 60-річчя Українських Січових Стрільців члена цієї нашої військової формації Ганну Ратич-Дмитерко. Відзначення перевела голова Українського Золотого Хреста д-р Марія Квітковська, вручаючи пані Ганні Ратич - Дмитерко почесну грамоту і золотий хрест, а також проголошуючи її почесним членом Українського Золотого Хреста.

Бенкетом проводив Т. Бак-Бойчук. Серед гостей були крім почесних членів президії з'їзду представник Українського Народного Союзу головний організатор Степан Гавриш, представник УККА адвокат Гуглевич, секретар УРСоюзу д-р М. Чаповський та інші. Головну промову з привітальним словом сказав представник ПУН д-р З. Книш. З'їзд одержав багато письмових привітів, які були відчитані на бенкеті.

Другий день нарад з'їзду був відведений на продовження дискусії, звідомлення окремих комісій, схвалення поправок до статуту та обрання нових керівних органів. Згідно з внеском Номінаційної комісії, З'їзд обрав одноголосно на голову управи д-ра Богдана Гнатюка, на заступника о. Є. Новицького, на секретаря д-ра Р. Клюфаса, організаційним референтом В. Верізку, культурно - освітнім проф. М. Михалевича, господарсько - фінансовим М. Андрейка, імпрезовим — Стефу Букшовану. Членами обрано: інж. В. Нагірняка, проф. П. Войтовича та О. Бака - Бойчука. Контрольну комісію очолив д-р Д. Квітковський. До неї ще входять: Р. Крупка, Я. Варивода, А. Копистянський, В. Яців. До Організаційного трибуналу обрано: д-ра В. Комаринського (голова), мґр М. Середовича, І. Стебельськго, Л. Куделю та О. Суховерського. Головним редактором „Самостійної України" назначено д-ра Д. Квітковського. За заслуги для організації відзначено почесним членством д-ра В. Михайлова та інж. І. Харамбуру.

Відзначення 50-річчя смерти Ольги Басараб

В рямках 32-го з'їзду ОДВУ тут на Оселі ім. Олега Ольжича урочисто відзначено 1 вересня 50-ту річницю трагічної загибелі у польській тюрмі члена Української Військової Організації Ольги Левицької-Басараб. З цієї нагоди у церкві на оселі були відслужені Богослуження та була відправлена спільно панахида о. Я. Дашом з Української Католицької Церкви та о. Є. Новицьким і о. П. Врублевським з Української Православної Церкви.

Безпосередньо після панахиди під відкритим небом була влаштована академія в честь сл. п. Ольги Басараб, на яку, крім вступного слова голови УЗХ Марії Квітковської, склались сольоспіви, деклямації та доповідь про життєвий шлях Ольги Басараб. Святковою імпрезою проводила Оксана Генґало. Доповідь прочитала Павлина Різник, а зі збірними деклямаціями виступив „квінтет" — п'ять сестер Уляна, Оля, Оксана, Марта та Богданна Михайлюки. Юлія Шашаровська, драматичне сопрано, виконала чотири пісні. Акомпаньювала Галя Мазурок.

Того ж дня після полудня в рямках організаційної конференції Українського Золотого Хреста відбувся симпозіюм „Слідами Ольги Басараб", яким проводила д-р С. Карпінська. Було прочитано три доповіді — „Культ героїв і його значення у визвольній боротьбі" (Є. Букшована), „Герої духа і чину" (д-р С. Карпінська) та „Герої наших днів в Україні і завдання нашої молоді на еміграції" (В. Мошинська). На конференції була присутня також заступниця голови СФУЖО Лідія Бурачинська.

Конференція УЗХ

Цьогорічна конференція Українського Золотого Хреста (УЗХ) була присвячена поточним організаційним проблемам. На початку конференції було подане звідомлення про пророблену роботу УЗХ на відтинку СКВУ, в окремих Радах і у СФУЖО, а також на відтинку зв'язків з неукраїнськими жіночими організаціями в ЗСА, зокрема з Загальною Федерацією Жіночих Клюбів.

Окрему увагу присвячено видавничим справам організацій. В підготовці є видання „Портрети українських визначних осіб". Щодо організаційних справ, то переведено дискусію і прийнято постанови щодо покращання зв'язків з відділами та приєднування нових членів.

Українська молодь з МекАду відбула український вишкільний табір у Вайлдвуді

Вайлвуд, Н. Дж. — Цього року, в липні, українська молодь зорганізована при парохії католицької церкви в МекАду, Пен., таборувала над морем у Вайлдвуді, Н. Дж. Ціллю цього таборування був ідеологічний вишкіл із загального українознавства, яким провадила Люба Мостова, учениця середньої школи Ірвінґтону, й вивчення історії УКЦеркви — учитель о. Б. Левицький парох церкви в МекАду. Ця група молоді — це вже третє, а то й четверте покоління, яке ввесь час наполегливо працює, щоб здобути знання з українознавчих предметів, пізнати традиції і культуру своїх батьків і прадідів.

І так, минулого року ці молоді люди з МекАду, виступили у Барнсвіллі, Пен., на Українському Фестивалі УНСоюзу у 80-річчя „Свободи", а останньо — виконуючи українські пісні і танці — під час Українського Фестивалю у Натсвіллі, Пен., враз із танцювальною групою СУМА з Філядельфії під керуванням Миколи Бойчука, та бандуристами під диригуванням проф. Романа Левицького. Вони знову виступлять 1-го вересня цього року у Нантікоку, Пен., у 25-річчя Українського Фестивалю в північно-східній частині Пенсильвенії.

Гелен Словік
секретарка УНС Шамокінської Округи

Група української молоді з МекАду на українському ідеологічному вишколі у Вайлдвуді. У третьому ряді (зліва) 11-та з ряду Люба Мостова і останній з ряду — о. Богдан Левицький — обидвоє провідники вишкільного табору.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Мілован Джілас заповідає унезалежнення України і розвал СССР

(Закінчення зі стор. 1-ої)

відокремляться від европейської Росії і утворять незалежні держави. Кавказькі нації (Грузія, Вірменія, Азербайджан) правдоподібно відокремляться і створять, принаймні напочатку, незалежну федерацію. Білорусь останеться у федерації з Росією. У висліді розпаду совєтської імперії російський народ остаточно здобуде свободу і стабільність, хоча великодержавні бюрократи й імперіялістично наставлені націоналісти будуть дивитися на це, як знищення Росії. З упадком совєтської імперії східньоевропейські країни, які є тепер під совєтською гегемонією, стануть незалежні і приєднаються до Европейської спільноти. Буде з'єднана Німеччина без громадянської війни... Об'єднається Корея, а також В'єтнам і Ляос, правдоподібно ще до кінця цього сторіччя. Подібно з Китаєм об'єднається Тайван, а Сахалін і Курильські острови з Японією... В Европі — за винятком Росії, про яку вже була мова, — тільки в Еспанії та Югославії наступлять зміни. Еспанія буде реорганізована на федеральній основі, при чому каталонці і баски одержать значні автономні права, Югославія стане конфедерацією чотирьох держав: Словенії, Хорватії, Македонії і Сербії, при чому Сербія сама буде федеративною державою. Є можливим, що відтак ці чотири держави відокремляться і стануть цілком незалежні, але вони будуть частиною загальної европейської економічної і політичної системи" — передбачує Мілован Джілас.

Андрій Добрянський і Рафаїл Венке...

(Закінчення з 1-ої стор.)

свій виступ, згадуючи Валентина Мороза. Відтак у владо наддатків. Маестро Володимир Гентіш започаткував сному акомпаньяменті фортепіяну провів гумористичний монолог.

Другого дня, 1-го вересня, відбулась тут ревія „Зачарована апашка", яку виконували молоді працівники Союзівки. Заповідала Люба Войтович. Ініціятиву, щоб поставити цю ревію, піддав дир. Володимир Квас. Автори ревії: А. Дидик і Р. Кизик; мистецькі дорадники — Роман Швед і Володимир Гентіш; декорації — мистця Богдана Титли і Зенка Бродського; актори: Оленка Ганушевська, Рома Лісович, Леся Татомир, Ромко Кизик, Аня Дидик, Іван Флис, Олько Покора, Богдан Ганушевський, Марко Луцький, Андрійко Оленець, Володимир Саба. Поміж поодинокими відслонами виступали: танцюристи — Орест та Андрій Кизики; члени ансамблю „Соловейки" — Оксана Борбич і Сяня Тромса; акордеоніст — Олександер Худолій. Оксана Борбич була мулій. Гітаристи Богдан Ганушевський, Соня Моравська і Сяня Тромса. Оксана Борбич була музичним керівником цих вокально-музичних точок.

Після мистецької програми виступив студент Андрій Міхняк, який брав участь в голодівці в Вашингтоні. Він з'ясував діяльність Комітету Оборони Валентина Мороза, пояснивши, що тепер у Вашинґтоні на постійно створилося бюро і в цій же справі прохав моральної і матеріяльної підтримки. Відтак він відчитав декларацію, яку виготовили члени Комітету Оборони Валентина Мороза.

У п'ятницю, після імпрези, до танців приграваля власна оркестра під управою Володимира Добущака при супроводі співу Оксани Борбич, а в суботу і неділю грали дві оркестри: музично-вокальний ансамбль „Рушничок" з Монтреалю і „Темпо" під керівництвом Іринея Коваля.

Під час усіх цих імпрез велика концертова заля павільйону „Веселка" була по береги заповнена і далеко не могла помістити всіх гостей, головну частину яких становила молодь.

Сімаса Кудірку звільнено з ув'язнення

Москва. — Кореспондент „Ню Йорк Таймс-у" повідомив з Москви 31 серпня про це, що совєтська влада звільнила з ув'язнення литовця, американського громадянина Сімаса Кудірку, який був засуджений совєтським судом на 10 років заслання за намагання втекти з совєтського корабля до ЗСА. Інформацію про звільнення Кудірки передав академік Андрей Сахаров. Сам С. Кудірка по звільненні переїхав на Литву, де живе його мати, також американська громадянка. Як відомо С. Кудірка намагався втекти з совєтського корабля 2[illegible] листопада 1970 року. З втечею йому тоді пощастило, але комендант сторожевого американського корабля „Віджілант", куди втік Кудірка, вирішив на вимогу совєтського капітана видати втікача. В 1971 році совєтський суд засудив його на 10 років ув'язнення за нібито „крадіж", не подаючи фактичної причини ув'язнення. Останньо він находився у горезвісній Владимірській тюрмі.

В'ЯЗНІ МОРДОВСЬКИХ ТАБОРІВ...

(Продовження зі стор. 1-ої)

часто не розуміє їхньої мови... Їхні зв'язки з родиною насильно розриваються. Для осіб, які виступали в обороні своїх національних інтересів, таке додаткове покарання є особливо важке".

В'язні вказують теж на непосильні норми праці, зокрема для незаправлених до фізичного труду та виголоджених інтелеґентів, при умовах, в яких „здоров'я політв'язня постійно загрожене". В'язні пишуть: „В умовах нашого табору (деревообробне виробництво) приходиться працювати 8 годин на добу в цехах, де повітря насичене деревним та абразійним пилом, випарами кислот і ацетону. Станки, що на них працюється практично не мають жадних охоронних влаштувань... Важка праця стає ще важчою при недостатньому харчуванні".

В документі подається табеля харчів, що припадають на політв'язня згідно з законом, при чому вказується, що на практиці цих норм ніколи не додержується, як щодо кількости, так і якости продуктів. „Можливості одержати додаткові харчі теж мінімальні. Політв'язні можуть одержати у таборовому ларку продукти на суму тільки 5 рублів на місяць (в ПКТ — таборовій тюрмі тільки на 2 рублі...) Всякі інші посилки з продуктами і передачі, чи то від приватних осіб, чи організацій, заборонені. Навіть Червоний Хрест не може прислати у табір посилку..."

Медична обслуга — жахлива, якщо її взагалі можна назвати медичною. „Важко говорити про вірність присязі Гіпократа таких медиків які офіційно підлягають МВС, а не Міністерству охорони здоров'я, і відкрито носять уніформу внутрішніх військ". У них „на першому місці не стоять вимоги гуманности, але т. зв. оперативні мотиви".

Впарі з фізичними шиканами, в'язні вказують на не менш важкі психічні переслідування. „Політв'язень може мати побачення сам-на-сам з близькими лише один раз в рік (від одного до трьох днів) і два рази в рік у приявності представників адміністрації (від двох до чотирьох годин). Але це тільки під умовою, що його не позбавили цього права за будь-які дрібні нарушення, що буває дуже часто..."

„Переписка політв'язня обмежена. Він може післати лише 2 письма на місяць (в ПКТ — одно письмо на два місяці). Одержування листів теоретично не обмежене. Одначе практично кореспонденція політв'язня свавільно фільтрується..."

„Політв'язень може одержувати і читати тільки літературу, видану в СССР... Навіть література із дружніх СССР соціялістичних країн, а також закордонна комуністична преса находиться під строгою забороною".

„Таборові обмеження для осіб умової праці заключається не лише у відсутності літератури. Художник, напр. позбавлений всякої можливости творити, поскільки вже вище згадана Інструкція н. 20 категорично забороняє фарби і навіть кольорові олівці. А в історичній літературі до цієї пори зі справедливим обуренням пишуть те, що царська влада заборонила Тарасові Шевченкові рисувати під час ув'язнення".

На закінчення в'язні пишуть, що „перераховане в цьому письмі — це лише частина цих недопустимих, антигуманних і понижуючих явищ, з якими приходиться зударятися політв'язням у совєтському таборі. Ми сподіємося, що наше письмо приверне увагу вашого Комітету, як і рівнож громадськости у цілому, до цієї гострої і невідкладної проблеми. Ми надаємо Комітетові повне право використати це письмо у різних формах, що їх він буде вважати за доцільні".

12.000 ОСІБ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

цалюка, С. Гнатіва, Ю. Гури, І. Фединишина, В. Кричевського, С. Лади, Г. Новаківської, Я. Плав'юка, . Юрківа і К. Шонка.

О год. 7:30 вечором відбувся великий мистецький концерт на трибуні біля Пам'ятника, присвячений 25-річчю СУМА. Концерт відкрив і ним проводив мистецький керівник Команди Здвигу Корнель Василик, виголосивши при тому коротке вступне слово про значення української пісні і танку в умовах еміграції, вказуючи на нищення української культури московськими окупантами в Україні. В мистецькій частині програми взяли участь згадувана вже духова оркестра СУМА з Чикаґо, яку ентузіястично вітали тисячні маси народу, що зібрались на площі; танцювальний ансамбль „Журавлі" Осередку СУМА ім. полк. Д. Вітовського з Палатайну, мистецький керівник Ольга Сорока-Стрільчук; співочий гурток „Юний Гомін" Осередку СУМА ім. ген. Грицая-Перебійноса з Рочестеру і танцювальний гурток того ж Осередку — мистецькі керівники Я. Кужіль і Б. Лико; злучені жіночі хори „Чайка" і „Калина" Осередку СУМА в Чикаґо — диригент Мирослава Ґалан; хор вишкільного табору в Елленвіллі (понад 100 учасників) під керівн. проф. Романа Левицького і хор Осередку СУМА з Ню Йорку „Жайворонки" під диригентурою інж. Романа Степаняка та ансамбль дружинниць СУМА „Червона Рута" Ос. СУМА ім. М. Павлушкова з Чикаґо, керівник Лев Керичинський.

Перед мистецьким виступом командант Здвигу М. Шміґель представив присутнім попередніх і теперішнього голів Головної Управи — проф. С. Вожаківського, Мих. Форду і Євгена Гановського, а 5 сумівок і сумівців, які репрезентували кожний 5 років діяльности Спілки, запалили горіючими смолоскипами „Вічний вогонь" біля Пам'ятника Героям на знак палаючої любови до України в серцях наших братів і сестер в Україні і їхніх побратимів і посистер в діяспорі. Учасники вишкільного табору, що носив назву „Нескорена Україна" відспівали пісню „Сумівські вогні". При тому Мирослав Шміґель виголосив коротку доповідь, відмічуючи працю СУМА на протязі 25-х років. Після мистецької програми відбулись танцювальні забави, чи як дехто висловлювався — „всенародне гуляння" під звуки оркестр „Амор" і „Червоної Рути".

В неділю о год. 10-ій Святі Літургії відправляли — на головній площі о. д-р В. Гавліч і біля православної каплиці о. В. Базилевський. Десятки прапорів і курінних прапорців, маси народу, тисячі молоді в колонах, оркестра, яка в часі Служби Божої грала релігійні пісні, — все це творило імпозантну картину. Обидва отці виголосили відповідні до хвилини проповіді. Отець ігумен д-р В. Гавліч, користуючись євангельською притчою про несправедливість, вказував на кривди, які наносять українському народові московські вороги, і закликав українську молодь взяти собі до серця гасло Здвигу: „Справедливість і волю Україні" та жертвенно працювати для усунення несправедливости нанесеної Українській Церкві і українському народові їх ворогами. Цитатою з Шевченка про те, що „помоляться на волі невольничі діти" — закінчив о. д-р В. Гавліч свою проповідь. Кінцеве „Боже Великий...", що його співали тисячні маси і грала оркестра, неслося по околиці. На дорозі приставали авта, а проїжджі з цікавістю і захопленням слухали могутнього співу.

Після Служб Божих відбулась о год. 12:30 кульмінаційна точка святкування — маніфестаційна частина Здвигу. Цим разом сумівські колони маршували іншим порядком. Кожний Осередок ішов окремо. Маніфестаційну частину, після відіграння гимнів і піднесення прапорів, відкрив знову Командант привітанням представників установ і організацій. Головну доповідь, присвячену 25-річчю СУМА, виголосив голова ҐУ СУМА мгр Є. Гановський. При тому він привітав голів ГУ СУМА д-ра Василя Омельченка, проф. С. Вожаківського, Мих. Фурду, сотн. Лева Футалу і окремо проф. Івана Вовчука, одного з віцепрезидентів УГВР. Одним з найважливіших завдань цьогорічного Здвигу СУМА, говорив Є. Гановський, є заманіфестувати нашу єдність з нескореною Україною.

Привітання Здвигові від Центральної Управи СУМ передав особисто генеральний секретар Спілки мгр Осип Рожка з Бельгії. Короткі усні привіти склали ще о. д-р В. Гавліч від парохії св. Юра в Ню Йорку і Владики Йосифа Шмондюка, Йосип Лисогір від Екзекутиви УККА, майор міста Елленвілу Роберт Давлінг та проф. І. Вовчук від ОУВФ в ЗСА. Останній доповідач закликав молодь наносити ворогові удари різними приступними нам засобами і продовжувати змагання, що почалося від Кальнишевського й триває досі. Окремо проф. І. Вовчук закликав молодь і старших всіляко підтримати резолюцію сенатора Тефта, який став в обороні В. Мороза та інших культурних і політичних в'язнів в СССР. Командант Здвигу представив також присутніх на головній трибуні представників установ і організацій. Крім вже згаданих ними, були: М. Баранецький — „Провидіння", мгр У. Дячук і В. Сохан — УНСоюз, В. Ганчук — УРСоюз, сотн. Л. Футала — УНПоміч, інж. В. Кізима — Українська Спортова Централя Америки і Канади, інж. Л. Калинич — Т-во Українських Інженерів Америки, проф. С. Демчишин — Шкільна Рада УККА, П. Шкафаровський — Т-во кол. вояків УПА, А. Лозинський — Крайова Управа ТУСМ, д-р М. Снігурович — СУАСТ-Схід, мгр Я. Рак — СКВОР, маестро М. Черешньовський — виконавець Пам'ятника Героям на оселі СУМА, мгр С. Хемич — Катедри Українознавства при Гарвардському університеті, проф. д-р В. Омельченко — УВАН, д-р О. Соколишин — НТШ, Дарія Степаняк — Г. У. ОЖ ОЧСУ, І. Баран — українське село в Глен Спей, мгр М. Кравчук — Г.У. Т-ва Українських бібліотекарів в ЗСА, мгр І. Кобаса — Бібліотечне Т-во метрополії Ню Йорк; Роман Данилюк і Роман Кобрин — Б-во І. УД УНА, адв. Роман Гуглевич — Комітет Об'єднаних Українсько-Американських Організацій Великого Ню Йорку, д-р А. Бедрій — Український Інформаційний Центр і „Шлях Перемоги", маестро Е. Курило — Рада Культури СКВУ, ред. В. Левенець — „Свобода", проф. С. Вожаківський і Мих. Фурда — кол. Г.У. СУМА і ред. І. Дурбак — „Америка" і „Гомін України".

Командант Здвигу відчитав письмові привітання від Патріярха Йосифа Сліпого, Митрополитів Амврозія і Мстислава, провідника ОУН і голови АБН Я. Стецька, Крайових Управ СУМ-у з Австралії, Арґентини, Канади, Крайової Пластової Старшини в ЗСА і других установ та цілий ряд привітань від сенаторів, конгресменів, губернаторів і мейорів міст, як також від радного міста Нюарку Романа Пітя.

Опісля відбулася коротка мистецька частина для відзначення геройського чину 500 жінок Кінґіру. Монтаж з поезії О. Олеся і М. Щербака виконали юначки Осередку СУМА ім. Є. Коновальця з Нюарку - Ірвінгтону під керівництвом акторки Іванни Кононів, а таборовий хор відспівав чотири пісні.

Великою дефілядою сумівської молоді перед головною трибуною закінчилась в неділю маніфестаційна частина.

Численна участь молоді і старших з Осередків Чекаґо і околиці, які не зважаючи на далеку віддаль приїхали на Здвиг 5-ма автобусами і привезли зі собою аж 262 уніформованих сумівців — заслуговує на окреме відмічення.

В неділю вечором відбулась друга частина мистецької програми, що нею знову проводив К. Василик і в ній виступили: злучені хори „Чайка" і „Калина" з Чикаґо, співочий гурток „Юний Гомін" і танцювальний гурток з Рочестеру, танцювальний ансамбль з Філядельфії (мистецький керівник М. Бойчук), співочий гурток „Сім Струн" з Чикаґо, духова оркестра, танцювальний ансамбль з Йонкерсу (керівник Орест Русинко), танцювальний ансамбль з Сиракюз (керівник Петро Луцишин). Мистецька частина відбувалася у новозбудованій світлиці.

Цього ж вечора відбулась друга танцювальна забава при оркестрі „Червона Рута".

В понеділок рано величезний табір (понад 800 приватних шатер) почав рухатись як велике муравлисько. Учасники Здвигу готувались в дорогу домів, обіцяючи знову приїхати на слідуючий рік, а деякі прийдуть ще таки у цьому місяці вересні, коли то Оселя СУМА 28-го ц.м. відзначатиме своє 20-ліття.

З великим смутком повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що дня 2-го вересня 1974 р. в Ню Йорку, відійшла у Вічність, на 87-му році життя Найдорожча МАМА і ТЕТА

бл. п.

ЛЬОНЯ ФЕВРОНІЯ ГЕРАСИМОВИЧ

з дому ОМЕЛЬСЬКА

вдова по бл. п. дир. Івані Герасимовичеві, довголітня учителька на Буковині й у Львові, почесний член 64-го Відділу СУА в Ню Йорку.

ПАНАХИДА буде відправлена в середу, 4-го вересня, о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми при 129 E. 7th Street, New York, N.Y.

ПОХОРОН — в четвер, 5-го вересня 1974 р. о год. 8:30 ранку з того ж заведення. ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА о год. 10-ій ранку в церкві Покрова Божої Матері при 97-06 87th Street, Ozone Park, Queens.

Тлінні Останки будуть похоронені на цвинтарі Cypress Hills, Queens.

Глибоким горем прибиті:

доңька — ЯРОСЛАВА ЛУПІШИНСЬКА
сестрінки: СТЕФАНІЯ ЖУКОВСЬКА
КЛЯВДІЯ ФОМЕНКО з Родиною
братанка — ВЕРА КОЗАК
братанки: ЕВГЕН ОМЕЛЬСЬКИЙ з Родиною
ОЛЕКСАНДЕР ОМЕЛЬСЬКИЙ з Дружиною
ЯРОСЛАВ ОМЕЛЬСЬКИЙ з Дружиною
і дальша Родина

В першу болючу річницю ніколи Невіджалуваного Мужа і Батька

св. п.

ВОЛОДИМИРА ГІРНЯКА

кол. четаря УСС, суспільно-громадського і союзового діяча бажаю усім кол. Його Побратимам-УСС-ам кріпкого здоров'я, а на Фонд Інвалідів УСС-ів складаю 50.00 дол.

СТЕФАНІЯ ГІРНЯК — вдова
ВОЛОДИМИР і БОРИС — сини

Вінніпеґ, Канада, 5-го вересня 1974 року.

Український Народний Союз

ПРОГОЛОШУЄ

ЮВІЛЕЙНІ ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ

В СОЮЗОВИХ ОКРУГАХ ДЛЯ ЗАПОЧАТКОВАННЯ

ОСІННЬОЇ КАМПАНІЇ 1974 РОКУ

КЛИЧ ОРГАНІЗАЦІЙНОГО ВІДДІЛУ В ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ Є ЗДОБУТИ 6.000 ЧЛЕНІВ І ДІЙТИ ДО РЕКОРДОВОГО ЧИСЛА — 90.000 ЧЛЕНІВ В УНСОЮЗІ".

Кампанія почнеться нарадами ЧОТИРЬОХ ОКРУГ стейту Ню Джерзі в суботу, 7-го вересня в приміщеннях ГОЛОВНОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ УНС в ДЖЕРЗІ СИТІ при 30 Монтгомері вул.

До участи в нарадах запрошується всіх Відділових Урядовців і Конвенційних Делегатів Союзових Округ. На наради стейту Ню Джерзі запрошується також Урядовців і Делегатів з сусідних стейтів, а тим більше, що буде нагода оглянути нові приміщення УНСоюзу тим, які їх ще не бачили. ГОСТЯМ РАДІ.

Дата нарад	Місцевість і місце нарад	Передбачені промовці
СУБОТА, 7-го ВЕРЕСНЯ	НЮАРК, ПЕРТ АМБОЙ ДЖЕРЗІ СИТІ, ПАССЕЙК Головна Канцелярія УНС ДЖЕРЗІ СИТІ 30 Монтгомері вулиця Початок год. 5-та по пол.	Члени Екзекутиви
П'ЯТНИЦЯ, 13-го ВЕРЕСНЯ	ЧИКАГО Дім Спортового Т-ва „Леви" 2353 Вест Чикаго вул. Початок год. 7-ма веч.	Йосип Лисогір Тарас Шпікула Мирон Куропась Анатолій Дорошенко
П'ЯТНИЦЯ, 13-го ВЕРЕСНЯ	НЮ ЙОРК Домівка „Дністра" 117 — Аве. „А" Початок год. 7-ма веч.	Члени Головного Уряду
СУБОТА, 14-го ВЕРЕСНЯ	МІННЕАПОЛІС Заля УПЦеркви св. Архистр. Михаїла при 505 4-ій вул. N.E. Початок год. 6-та веч.	Йосип Лисогір

Видано новий підручник для українських шкіл

Старанням Крайового Центру українських Шкільних Рад та з апробатою КВОРади вийшов з друку шкільний підручник — Читанка 2. Підручник опрацьовував Іван Боднарчук, ілюстрації: Ніна Мудрик - Мриц і Дарія Бродгед.

Поскільки при опрацьовуванні цього підручника бралось до уваги голоси вчителів про хиби існуючих підручників на Всеканадійській Учительській Конференції, яка відбулась у травні цього року у Вінніпезі, ця читанка буде корисним виданням для наших шкіл.

Підручником, де діти ще володіють українською мовою, можна буде користуватися у другій клясі, а в іншому випадку у старших клясах. Підручник із вправами і словником опрацьований за методою навчання української мови, як мови другої.

Разом із цією появою появився давно очікуваний нашими школами Збірник диктатів, що буде корисний як учителям, так і учням.

І. Боднарчук

СОВЄТСЬКІ УЧНІ Й АТОМОВІ АТАКИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ціянської оборони — говорив Алтунін — це постійна готовість обороняти населення в сховищах на випадок несподіваної ядерної атаки. Шкільних дітей треба навчати не лише про найдосконаліші сховища проти ракет і радіяції, але також і про найпростіші сховища, які можна заімпровізувати нашвидку, так щоб вони помогли в крайньому випадку. Треба навчати способів, як охоронятися від бактеріологічної війни, радіяції й газової атаки, як теж від запальних бомб і звичайних.

Генерал Алтунін докоряв деяким школам, що все ще погано устатковані приладдям для хемічного і радіоактивного викривання, але зазначив, що це переходове недомагання.

Крім навчання в звичайних клясах у школі одержують учні військовий вишкіл, що потім продовжується в комсомолі.

З повищого можна здогадуватися, що совєти поважно готуються до оборони. Але проти чийого нападу? Хіба проти Китаю, бо — як сказав Солженіцин — до китайсько - совєтської війни прийде неминуче.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ В ЩОДЕННИКУ „СВОБОДА"

1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ
за культурні імпрези (академії, посмертні згадки, розшуки, подяки) — $2.00

1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ
за приватні концерти, бизнесові оголошення (забави, фестини, пікніки, бенкети, бали, продаж домів і т. д.) — $3.00

ОГОЛОШЕННЯ ЧЕРЕЗ 8 ШПАЛЬТ (ціла сторінка) по — $3.00
за інч за кожного рода оголошення.

ВИГОТОВЛЕННЯ КЛІШЕ на одну шпальту — $6.75
ВИГОТОВЛЕННЯ КЛІШЕ на дві шпальти — $8.50
ВИГОТОВЛЕННЯ КЛІШЕ на три шпальти — 10.00

ОГОЛОШЕННЯ НА ЧЕРГОВЕ ЧИСЛО (2 ДНІ ПЕРЕД ПОЯВОЮ) ПРИЙМАЄТЬСЯ ТІЛЬКИ ДО 12-ої ГОДИНИ ДНЯ.

ПОВІДОМЛЯЄТЬСЯ всі організації, установи і поодинокі особи, які довгують за оголошення, що адміністрація буде змушена відкинути чергове оголошення, доки не будуть вирівняні попередні рахунки.

Вступайте в члени УНСоюзу!

ТАРЗАН, Ч. 7169. Тарзан закликає до дії

THIS SHOULD NOT, AND MUST NOT, BE ALLOWED TO GO ON!
DON'T YOU SEE?.. WHAT THESE PEOPLE WANT IS THAT EVERYONE TURNS THE OTHER CHEEK!
BUT WHAT CAN ONE INDIVIDUAL DO, TARZAN?
TWO INDIVIDUALS, PETER! YOU AND I... CAN DO MUCH!!

Отже, Тарзане, так сумно виглядає ситуація в Луанді... І нічого не можемо вдіяти... З моїми помічниками стараюся втримувати порядок в цьому заповіднику...

Годі, це не може більше продовжуватися!

Чи ти не розумієш, що ці люди хочуть, щоб всі ігнорували цю ситуацію!

Але, Тарзане, що може вдіяти одна особа?

Дві особи, Петре! Ти і я можемо багато зробити!!!